

ΠΡΩΤΟ FIRST SHOT ΠΛΑΝΟ

ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ 42^{ου} ΦΕΣΤΙΒΑΛ
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΤΡΙΤΗ 13 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2001 • ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 97

Ο άνθρωπος πίσω από τις εικόνες που κάποτε όλοι αγαπήσαμε: Διασκεδάσαμε, γελάσαμε, συγκινηθήκαμε.

Φροντισμένες εικόνες και δημοφιλείς περσόνες ηθοποιών που κάποτε γέμιζαν τις αίθουσες και μετά τις είδαμε ξανά και ξανά από την τηλεόραση, όπως και οι νεότερες γενιές θεατών. Εικόνες γεμάτες από τα πρόσωπα και τους τύπους χαρακτήρων μιας λαϊκής, ή και αστικής, ηθογραφίας που το κοινό τους αναγνώριζε άμεσα και τους ταύτιζε συχνά με τους ηθοποιούς που τους ενσάρκωναν στην οδόνη. Όπως τον Ντίνο Ηλιόπουλο να λέει "βάζω το σπέρτα, βάζεις τα τσιγάρα;" στις *Κυρίες της Αυλής*, τον Μίμη Φωτόπουλο σαν Θόδωρο, να φωνάζει "το δίκαννο", την Τζένη Καρέζη να ορύεται βραχνά "Ναυσικά" σαν *Δεσποινίς Διευθυντής*, τη Μαίρη Αρώνη σαν Πάστα-Φλώρα σε μια *τρελή...τρελή οικογένεια*. Αλλά και τον Ορέστη Μακρή, τη Γεωργία Βασιλειάδου, το Διονύση Παπαγιαννόπουλο, το Λάμπρο Κωνσταντάρα, τη Φλωρέττα Ζάννα, το Νίκο Κούρκουλο κ.ά. σε μερικές από τις καλύτερες εμφανίσεις της κινηματογραφικής τους καριέρας. Καλύτερες, ίσως επειδή υπήρχε μια οργανωμένη παραγωγή, ένα εμπνευσμένο σενάριο από θεατρικούς συγγραφείς, συνεργασίες με εξαιρετικούς μουσικούς και βέβαια ικανούς συντελεστές της τεχνικής παραγωγής. Αλλά κυρίως οφείλονταν σ' αυτόν που τα διήυθνε όλα αυτά στην προεργασία και τα γυρίσματα και που δίδασκε τους ηθοποιούς πως να εμπλουτίζουν το ρόλο με τις καλύτερες εκφραστικές τους ικανότητες για να πλάσουν ζωντανούς τύπους ή αληθινούς χαρακτήρες. Με επαγγελματική φροντίδα, επιμονή και συνέπεια. Επιδιώκοντας κάθε φορά το καλύτερο δυνατό αποτέλεσμα στις δεδομένες συνθήκες. Συνθήκες που τις περισσότερες φορές, είτε σε επίπεδο παραγωγής, είτε σε επίπεδο συνεργασιών (π.χ. στο σενάριο), είτε σε επίπεδο κοινωνικού περιβάλλοντος, κάθε άλλο παρά ήταν ιδανικές.

του Σωτήρη Ζήκου

ΣΗΜΕΡΑ ΣΤΟ ΟΛΥΜΠΙΟΝ:

Είδωλο και ρόλος (σελ. 11)

του Φρέντυ Βιανέλλη • ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ 2001

Εννέα χρόνια μετά την πρώτη του ταινία μεγάλου μήκους *Όνειρο II* και την βράβευση του ως καλύτερος πρωτοεμφανιζόμενος σκηνοθέτης ο Φρέντυ Βιανέλλης επιστρέφει με αγάπη για το θέατρο και το σινεμά κάνοντας μια ταινία που ενώνει τις δύο τέχνες.

Το είδωλο στον καθρέφτη

Ming dai ahuī zhu (σελ. 6)

του Hsiao Ya-Chuan (Ταϊβάν, 2000) • ΔΙΕΘΝΕΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ

Πιστεύετε στο πεπρωμένο που εγγράφεται στη γραμμή της παλάμης; Αν ναι, αυτή η ρομαντική κομεντί από την Ταϊβάν έχει πολλά να μοιραστεί μαζί σας.

Οι απεκεί (σελ. 10)

της Μαρίας Μαυρίκου • ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ 2001

Το πρώτο ντοκιμαντέρ για τους Έλληνες της Αλβανίας, μια ταινία που χρειάστηκε εννιά χρόνια προεργασίας και γυρισμάτων για να ολοκληρωθεί.

Bar (σελ. 6)

της Αλίκης Δανέζη-Κνυτсен

(Κύπρος / Ελλάδα / Ουρουγουάη, 2001) • ΔΙΕΘΝΕΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ

Πέντε χρόνια μετά την πρώτη της πολύ ενδιαφέρουσα ταινία *Δρόμοι και Πορτοκάλια* η Αλίκη Δανέζη Κνυτсен επιστρέφει στην Θεσσαλονίκη. Μας παρουσιάζει το *Μπάρ*, μια δημιουργία για την αναζήτηση, τον έρωτα και τη λύτρωση.

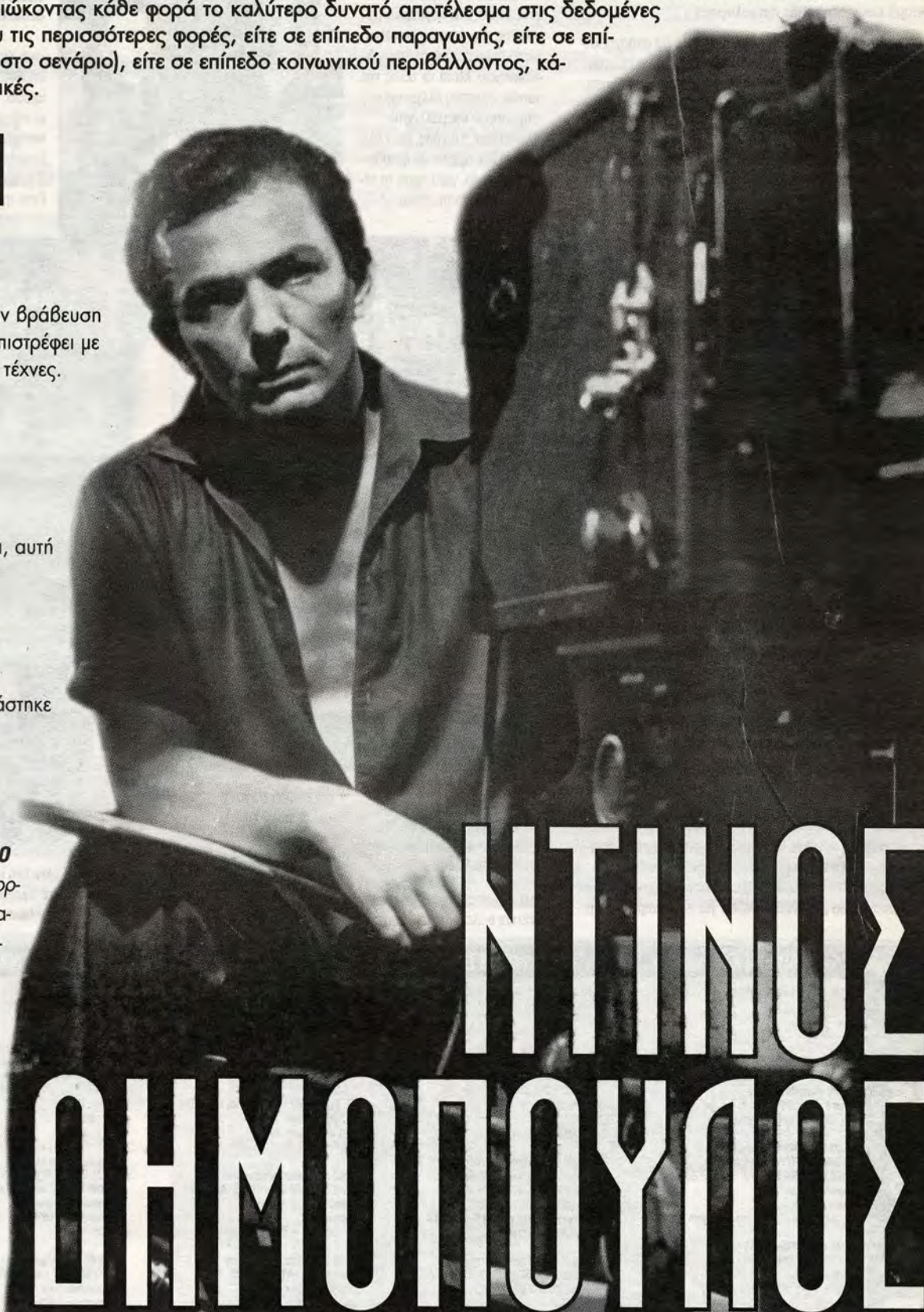
Ώσε με (σελ. 9)

του Στράτου Τζίτζη • ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ 2001

Το πεδίο των σχέσεων εξερευνά και πάλι στη δεύτερη ταινία μεγάλου μήκους ο σκηνοθέτης, διεισδύοντας στην ψυχολογία της Άννας, μιας 30χρονης σύγχρονης κοπέλας και μας παρουσιάζει μια από τις καλύτερες ταινίες της χρονιάς.

“Δεν απορρίπτω καμία από τις ταινίες που έκανα. Η καθεμία τους, μικρή ή μεγάλη, ταπεινή ή πλούσια, αστεία ή σοβαρή, αποτελεί και ένα ψηφίο από ένα παράξενο αλφαριθμητάρι, που το σμίλεψα με έμπνευση και αγάπη, με αγωνίες και πάθος σ’ αυτά τα πολλά χρόνια της δουλειάς μου.”

Ντίνος Δημόπουλος

ΝΤΙΝΟΣ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ

Δ Ι Α Β Α Σ Τ Ε Σ Η Μ Ε Ρ Α

5 Ο Ντίνος Δημόπουλος μιλά για τα 50 χρόνια δράσης του στο χώρο των γραμμάτων, του θεάτρου, του σινεμά

6 *Bar*, μια ελληνική συμπαραγωγή στο Διεθνές Διαγωνιστικό και *Το είδωλο στον καθρέφτη* από την Ταϊβάν

7 Η Αγγελική Δανέζη-Κνυτсен του *Bar*, η Marie Vermillard και η Natalie Richard του *Imago* μιλούν στο Πρώτο Πλάνο

9 Ο Στράτος Τζίτζης, σκηνοθέτης, η Μαρία Ζορμπά, ηθοποιός και οι Αλέξης Καλοφωλιάς και Θάνος Αμοργιανός, μουσικοί για το *Ώσε με*

10 Η ιστορία σαν παραμύθι στους *Αν'σκέι* και ένας νομάδης μύθος στην Ευρώπη στο *Screamin' Jay Hawkins*

11 Το θέατρο στο σινεμά στο *Είδωλο και ρόλος* και μια σκηνοθεσία για δυο στον *Καλύτερό μου φίλο*

13 Μαθηματικά, διαιτησία και κινηματογραφική κριτική από το μέλος της Κριτικής Επιτροπής Eduardo Antin (Quintín)

14 Παράξενα ζευγάρια στους Νέους Ορίζοντες και για τις χαμένες παρτιτούρες των Εσκιμώων μιλά ο Zacharias Kunuk

15 Κάθε μέρα και χειρότερα, μια ταινία ως έρνος ψυχή, από την Claire Denis

17 Πώς ο Χάρη έγινε δέντρο του Goran Paskaljevic και *Νατάσα* του Ljubisa Samardzic από τη Γιουγκοσλαβία

ΠΡΩΤΟ FIRST SHOT ΠΛΑΝΟ

Αγαπητό μου φεστιβαλικό ημεράριο,

• Ξύπνησα ο έρμος με την προοπτική πως θα υπάρχει κάποια σχετική πρεμία. Οι εργαζόμενοι, σκέφτηκα θα λείψουν το πρωί, και η κατάσταση θα είναι χαλαρή. Λάθος εκτίμηση. Οι φοιτητές με το γνωστό πρόγραμμα "κάνω ό,τι θέλω, όποτε θέλω και τα βολεύω όλα" γέμισαν τους χώρους μαζί με όλους τους ξενοφέρτους. Καλύτερα έτσι.

• Έκανα το λάθος να περπατήσω κατά μήκος της παραλίας για να φτάσω στις προβλήτες. Είναι όμορφα όταν το βράδυ φαντάζονται τη θάλασσα, όπως γουστάρεις, αλλά το πρωί τι να πεις. Χρώμα απροσδιόριστο, δεν θα ήθελα να περιγράψω όσα επέπλεαν και επείδη φυσούσε και ένα απαλό αεράκι, η μυρωδιά πεθαμένης ψαρίλας με σκότωνε. Τώρα μου βγαίνει μια γκρίνια, αλλά φαντάζομαι η ίδια γκρίνια βγαίνει σε όλους.

• Στο τηλέφωνο από μια κοπέλα του γραφείου υποδοχής με εμφανή αμηχανία: "έλα, Μαρία... Αχ, δεν ξέρω τι να κάνω. Είναι εδώ ένας κύριος με τις προσκλήσεις, αλλά έβαλε τα εισιτήρια στο πλυντήριο. Τι να του πω;" Ταυτότητα πλήρως με τον άτυχο κύριο. Όντας στα πρόθυρα να γίνω σαν τον τύπο στο *Μεμένο* (που ξεχνάει ανά δύο λεπτά τι έχει κάνει) έχω κατά καιρούς πλύνει λεφτά, πάσο, ταυτότητα, χαρτομάντιλα, μαστίχες και τα... σιδεράκια μου, όταν πήγαινα γυμνάσιο.

• Έλαβα μήνυμα στο κινητό από τον ξάδελφό μου, ακριβώς έτσι: "Ο Ζήκος μιλά στο ραδιόφωνο του φεστιβάλ. 'Ηρθα, λέει, στις προβλήτες να δω αν δουλεύουν οι συντάκτες!" Προσωρινό αίσθημα τρομοκρατίας και πανικού. Ευτυχώς, χωρίς να γνωρίζω, τον πέτυχα πέντε λεπτά πριν έρθει το νέο. Φίου (ξεφύσημα ανακούφισης).

• Ο Χάνκε είναι εδώ, είναι πίσω και δηλώνει δυναμικά το παρόν του. Παρά τον περσιό *Άγνωστο Κώδικα* που δίχασε και περισσότερο μπέρδεψε το κοινό, η *Δασκάλα για Πιάνο* ήταν τολμηρή, αληθινή, ανθρώπινη. Όσοι δεν την είδαν, μην τη χάσουν και όσοι δεν θα μπορούσαν να τη δουν, ας μην στεναχωρηθούν. Η ταινία σύντομα θα προβληθεί στις κινηματογραφικές αίθουσες. Πάντως νομίζω πως η σκηνη με το ξυραφάκι και την Ιζαμπελ Ινέρ (που ανατριχιάζω να πω τι το έκανε), θα στοιχειώνει και θα βασανίζει το κοινό για πολύ καιρό ακόμη.

Απορία: Press είναι όλοι αυτοί ή βαλτοί για να φανόμαστε πολλοί;

travelling

Βλέπουμε επιτέλους ταινιούλες! με αβανγκάρνι χρωματιστές γραμμούλες...

• Αδιαχώρητο και στον Ντέιβιντ Λιντς. Αναμενόμενο, άλλωστε... Και όσοι έλπιζαν ο αλλοπρόσαλλος σκηνοθέτης να επιστρέψει στα παρανοϊκά μονοπάτια του μετά το "πηγαίνω με το ρεύμα" *Straight Story*, διακαϊώθηκαν. Μετά το τέλος της ταινίας έβλεπες βλέμματα εκστασιασμού και μαλλί στίλ *Eraserhead*. "Πάντως, ρε, Γιώργο, μάλλον πρέπει να ξαναδούμε την ταινία, γιατί προς το τέλος την έχασα τη μπάλα..."

• Ναι, εμάς είδε κι έπαθε ο Γάλλος! • Μόνο που δεν είμαστε Θεσσαλονικιές!

πως θα συνεχίσουν να συζητούνται περισσότερο από όλες. Είναι αλήθεια, ας μην κρυβόμαστε, πως μια σημαντική μερίδα του κοινού

είναι καχύποπτη απέναντι στις ελληνικές προσπάθειες. "Είναι στα ελληνικά; α, μπα, δεν μ'αρέσει. Θέλω γαλλική φλυαρία, λατίνο ταπεραμέντο, ασιατική ακαταλαβιστικότητα και αμερικανική ανεξαρτησία". Ας δώσουμε και στις ελληνικές λίγο χρόνο. Θα μας δικαιώσουν... [Παρέμβαση: Πες Μορφίνη, ακόμα σε ψάχνει. Γιατί την ξέχασες;]

Παρακαλείται η εξ ευνώνμων να κατεβάσει την εφημερίδα και να δώσει τα στοιχεία της στην οργάνωση εκδηλώσεων (κ. Άννα Μηλώση).

δυο ονόματα. Δήμας και Γιάνναρης. Οι Ακροβάτες του Κήπου και ο Δεκαπενταύγουστος συζητήθηκαν και φαίνεται

• Και επειδή φαίνεται πως παραμελώ τις ελληνικές παραγωγές, αγαπητό μου φεστιβαλικό ημεράριο, θα σου πω

Μουτς! Γιατί μόνο εσύ κατάλαβες το Σέβεν και τους επτά αφορισμούς μου για τον Μπαλαμό του Τορνέ.

• Αμηχανία και δυσφορία προκάλεσαν σε ορισμένους θεατές οι δύο ταινίες από την Αργεντινή που προβλήθηκαν το βράδυ της Κυριακής στο λιμάνι. Στην πρώτη (*Βαγόνη Καπνιστών*) ήταν μάλλον οι ερωτικές περιπτώσεις του ήρωα με άλλους άνδρες που οδήγησαν κάποιους θεατές στην έξοδο. Στην δεύτερη (*Η Ελευθερία*) η λεπτομερειακή καταγραφή της καθημερινότητας ενός ξυλοκόπου.

• Ατέλειωτη η προβολή του *Βαγόνη Καπνιστών* της Βερόνικα Τσεν. Το

κοινό πολιορκήσε την σκηνοθετίδα και η συζήτηση κράτησε πολύ. Πόσες φορές άλλωστε δίνεται στο κοινό η ευκαιρία να συνομιλήσει με οποιονδήποτε από την εξωτική Αργεντινή;

• Ο Γάλλος σκηνοθέτης Νταμιέν Οντούλ ανακοίνωσε πως τελειώνει ένα σενάριο του. Δεν εκμυστηρεύτηκε κάτι παραπάνω, παρά μόνο πως τα γυρίσματα (καλώς εχόντων των πραγμάτων) θα πραγματοποιηθούν στην Ελλάδα και πρωταγωνιστές θα είναι ένας γάλλος και μια ελληνίδα. Αν μη τι άλλο τα ελληνικά τοπία προσφέρονται αφειδώως στο βωμό της τέχνης. Και καλά κάνουν.

• "Είναι πάρα πολύ δύσκολο στη Θεσσαλονίκη να πέφτω όλο μέρα πάνω σε όμορφες γυναίκες". Τάδε έφη ο Νταμιέν. Έπιασε το σφυγμό του μέσου πολίτη, το δράμα που βιώνει καθημερινά. Ένα συναισθηματικό αδιέξοδο που ταγκλίζει τις αισθήσεις και ταλαιπωρεί τις σκέψεις. Τόσα χρόνια... Κάθε μέρα... Πώς να αντέξεις;

• Καθότι είμαι αγόρι, διακατέχομαι κι εγώ (άνθρωπος γαρ, με ανθρώπινες αδυναμίες) από μια ιδιαίτερη συμπάθεια για το έτερο φύλο. Αυτή τη φορά, λοιπόν, θα πάρω τη θέση του και θα πω πως τα ευνοϊκότερα σχόλια απέσπασε ο Άλβεν Γκμί. Όσο να 'ναι ο συνδυασμός μελαψός και ράστα μαλλί είναι ένα φετίχ.

• Προσοχή στους Νέους Ορίζοντες στο τμήμα: Νέος Γερμανικός Κινηματογράφος. Πέντε ταινίες, πέντε γυναίκες πρωταγωνίστριες. Η πιθανότητα να είναι σύμπτωση (να το παίξουν λίγο στατιστικοί και μαθηματικοί) είναι μία στις τριάντα δυο. Γυναίκα αντίσταση, γυναίκα δύναμη, γυναίκα άπληστη. Ενθαρρυντικό σημάδι και αξίζει την προσοχή μας.

• Όταν μπήκα στην αποθήκη, υπήρχε μια στοιβα από την Ελλάδα, όταν βγήκα, δεν υπήρχε τίποτα. Εντός του εντύπου υπήρχαν κάποιες αλλαγές κατά του φεστιβάλ και δεν εξακριβώσα αν εξατλήθηκε ή... αποσύρθηκε.

• Σε κάποια στιγμή στην αποθήκη Γ το μεσημέρι επικράτησε μια μουντοσύνη, μια ανησυχία, ένας ανωσιτισμός. Έκαναν την εμφάνισή τους το τρομερό δίδυμο της ελληνικής τηλεόρασης (και όχι μόνο) Μιχάλης Ρέππας και Θανάσης Παπαθανασίου μαζί με τους Μίρκα Παπακωνσταντίνου, Αντωνόπουλο και την καλτ φιγούρα του Βαλαβανίτη. [Λογοκρισία: Στοι, τίποτε άλλο γι αυτούς. Πέρσι παραπονέθηκαν, είναι μη μου άππου.] [Λογοκρισία ανώτερη: Άστον να τα γράψει, αρκεί να είναι καλά λόγια.]

• Κλίμα ζεστασιές και ειλικρινής κατάθεση ψυχής από τους καλλιτέχνες. Για να λέμε και του στραβού το δίκαιο, ουκ ολίγες φορές έχουν κακολογηθεί. Η επιτυχία πάντα προκαλεί αντιδράσεις. "Μας έχετε μετατρέψει σε αλόγα που τρέχουν σ' έναν απάνθρωπο ιππόδρομο. Δεν μπορείτε να απαιτείται και τη *Σιωπή* του Μπέργκμαν και να σπάσουν τα ταμεία". Εκπαιτώ τα λέμε γινόμαστε λιγάκι απαιτητικοί χωρίς να έχουμε πάντα δίκιο.

• Τι να μην ξεχάσω για την Τρίτη: Να επισκεφτώ την έκθεση ζωγραφικής του Σκολιμόφσκι (με την γκαντεμιά που με δέχεται, πήγα δευτεριάρικα, αλλά ήταν κλειστά. Ατυχώς αγνόησα πως τις Δευτέρες πάντα τα μουσεία είναι κλειστά), να δω το *Πώς ο Χάρυ Έγινε Δέντρο*, του Πασκαλιέβιτς και το ντοκιμαντέρ του Τριανταφυλλίδη για το θρούλο Jay Hawkins. Μόνο θετικά σχόλια φτάνουν στα αυτιά μου.

Sotiris Babatzis
sbabajim@yahoo.gr

ΤΡΙΤΗ 13 TUESDAY

ΟΙ ΘΕΑΤΕΣ ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΗΜΕΡΩΝ ΣΤΙΣ ΠΡΟΒΟΛΕΣ ΤΟΥ 42ου ΦΕΣΤΙΒΑΛ

Τα 14.718 έφθασαν τα εισιτήρια σε όλες τις αίθουσες, στις τρεις πρώτες μέρες της φετινής διοργάνωσης, σχεδόν κατά 3.000 περισσότερα από το περσινό Φεστιβάλ, που ήταν 11.711.

Την Κυριακή 11 Νοεμβρίου, η ταινία που έκανε τα περισσότερα εισιτήρια ήταν ο Δεκαπενταύγουστος του Κωνσταντίνου Γιάνναρη (700) στην αίθουσα Ολύμπιον RENAULT. Ακολούθησε η παιδική προβολή των Νέων Οριζόντων της ταινίας Η χαμένη Ατλαντίδα με 483, ενώ τρίτη ήταν η ταινία Πες στη μορφήν ακόμα την ψάχνω με 430 εισιτήρια.

Συγκεντρωτικά, στο τριήμερο, η ταινία Η κρυφή ζωή ενός μανεκέν παραμένει στην κορυφή με 720 εισιτήρια. Ακολουθεί ο Δεκαπενταύγουστος και τρίτη η ταινία Οι ακροβάτες του κήπου με 675 εισιτήρια.

Επίσημη παρουσίαση των εκδόσεων του 42ου Φεστιβάλ Κινηματογράφου

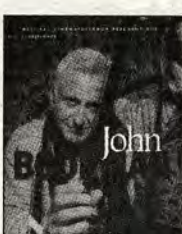
Μια "φιλική εκδήλωση", κατά τον χαρακτηρισμό του διευθυντή του Φεστιβάλ κ. Δημόπουλου, ήταν αυτή που έγινε χτες στις 6 το απόγευμα στην Αποθήκη Γ'. Το Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης παρουσίασε στον Τύπο τις εκδόσεις του για το 2001. Η φετινή "σοδειά" εκδόσεων έρχεται να προστεθεί στα 60 βιβλία που έχει ήδη εκδώσει το Φεστιβάλ και να συμπληρώσει

"αυτό το corpus των βιβλίων που αποτελεί μια επιλεκτική βιβλιοθήκη του κινηματογράφου", όπως είπε ο κ. Δημόπουλος.

Στο πάνελ της Αποθήκης Γ' ανέβηκαν ο δημοσιογράφος Ηλίας Κανέλλης και ο σκηνοθέτης Σταύρος Καπλανίδης, για να παρουσιάσουν τη μονογραφία τους για τον Σταύρο Τορνέ και ο ιστορικός του κινηματογράφου Γιάννης Σολδάτος, που επιμελήθηκε την έκδοση για τον Ντίνο Δημόπουλο. "Τρομακτικά δύσκολο" χαρακτήρισαν το εγχείρημα της συγγραφής του βιβλίου τους οι κ.κ. Κανέλλης και Καπλανίδης, εξηγώντας την διαδικασία που ακολούθησαν μέχρι να ολοκληρώσουν το βιβλίο. Κάνοντας μια μικρή αναδρομή στο έργο του Τορνέ ο κ. Καπλανίδης κατέληξε λέγοντας ότι "άνθρωποι σαν τον Τορνέ, με βαθιά πίστη σ' αυτό που κάνουν και με ηθική, απουσιάζουν και μας κάνουν φτωχότερους". Τη φράση αυτή παράφρασε λίγο αργότερα ο κ. Σολδάτος, ο οποίος μιλώντας για την αξία του έργου του Ντίνου Δημόπουλου είπε ότι "η παρουσία του Ντίνου Δημόπουλου μας κάνει πλουσιότερους". Την κουβέντα έκλεισε ο Διευθυντής του Φεστιβάλ, ο οποίος αναφέρθηκε στην μονογραφία για τον Τζον Μπούρμαν ("η μοναδική στον κόσμο", όπως τόνισε) και στην "ενδιαφέρουσα βιβλιοθήκη" που δημιουργεί το Φεστιβάλ. Ενημερώνουμε ότι η έκδοση των πρακτικών του Διεθνούς Συμποσίου «Βλέμματα στον κόσμο του Θόδωρου Αγγελόπουλου», που πραγματοποιήθηκε στο περσινό 41ο Φεστιβάλ, θα παρουσιαστεί σήμερα στις 18:00, στο Festival Centre (Αποθήκη Γ'). Την έκδοση θα παρουσιάσουν οι: Ειρήνη Στάθη, επιμελήτρια της έκδοσης, και οι κριτικοί κινηματογράφου Γιάννης Μπακογιαννόπουλος, Νίκος Κολοβός και Pere Alberó. Στην εκδήλωση θα παρευρεθεί ο Θόδωρος Αγγελόπουλος.

Ρεπορτάζ: Γιάννης Παλαβός

Lightship
BAR & RESTAURANT
Festival Centre, Αποθήκη Γ / Warehouse C

Α Π Ο Τ Ε Λ Ε Σ Μ Α Τ Α

Dewar's

ΒΡΑΒΕΙΩΝ
ΚΟΙΝΟΥ

ΤΙΤΛΟΣ ΤΑΙΝΙΑΣ Α' ΠΡΟΒ Β' ΠΡΟΒ ΤΕΛΙΚΗ

ΔΙΕΘΝΕΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ

1. Η φωτογραφία	3,841	4,141	3,991
2. Οι ακροβάτες του κήπου	4,155	4,144	4,149
3. Σαν άντρας	3,886	3,977	3,931
4. Πίσω στην πατρίδα	3,966	3,542	3,754
5. Ψωμί και γάλα	3,678		
6. Imago	3,214		
7. Το είδωλο στον καθρέφτη			
8. Bar			
9. Καθυστερημένο προξενιό			
10. Τα τραγούδια τρέλας της Φερνάντα Χουσεϊν			
11. Γερή μπάζα			
12. Κάτω από τ' άστρα			
13. Τίρανα έτος μηδέν			
14. Μια έφηβη			
15. Κινητός στόχος			
16. Επίθεση με άνθρακα			

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ 2001

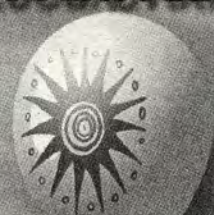
1. Το παιχνίδι της σκιάς	3,625	4,237	3,931
2. Αβιώτες μνήμες	4,391	4,125	4,258
3. Ο χορός των αλόγων	3,910	3,903	3,907
4. Γη και άνθρωποι	3,388	3,722	3,555
5. Πες στη μορφήν ακόμα την ψάχνω	3,773		
6. Δεκαπενταύγουστος	4,086	4,038	4,062
7. Οι ψυχές των καϊκιών	3,697		
8. Ο Παράδεισος είναι προσωπική υπόθεση	3,560		
9. Η κοιλιά της μέλισσας			
10. Είδωλο και ρόλος			
11. Οι απερεί			
12. Σώσε με			
13. Αθανάσιος Χριστόπουλος: Ένας λησμονημένος ποιητής			
14. Αιώνιος φοιτητής			
15. Κλέφτης ή πραγματικότητα			
16. Κι αύριο μέρα είναι			
17. Ημερολόγια καταστροφών - Γιώργος Σεφέρης			
18. Το τάμα			
19. Ο έβδομος ήλιος του έρωτα			
20. Αλέξανδρος και Αϊσέ			
21. Το μόνον της ζωής του ταξιδιόν			

Το ΒΡΑΒΕΙΟ ΚΟΙΝΟΥ DEWAR'S ανήκει σε μια ελληνική ταινία, που προβάλλεται σε πρώτη δημόσια προβολή και συμμετέχει στο 42ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης.

Το ίδιο βραβείο θα απονεμηθεί και σε μια ξένη ταινία που προβάλλεται στα πλαίσια του Διεθνούς Διαγωνιστικού. Οι συμμετοχές των ταινιών, ελληνικές και ξένες, είναι αυτές που, κατά σειρά προβολής, αναφέρονται παραπάνω.

FIM
Film FM
radio 89.4

42ο
ΦΕΣΤΙΒΑΛ
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Το Φεστιβάλ σιου αέρα!
3-19 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2001

NEW YORK COLLEGE

Fully Recognized by the
State University of New York, New Paltz & ESC

Για πρώτη φορά
στη Θεσσαλονίκη
σπουδές πανεπιστημιακού
επιπέδου στον τομέα
του ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ
και της ΤΗΛΕΟΡΑΣΗΣ

TELEVISION AND FILM STUDIES

- Bachelor σε τέσσερα χρόνια

Διδάσκουν τα μεγαλύτερα ονόματα
στο χώρο της τηλεόρασης
και του κινηματογράφου

Παναγιώτης Βούλγαρης

Κώστας Κουτσουράκης

Αντώνης Κόκκινος

Πληροφορίες-εγγραφές: Ν.Υ.Σ., Κατομίδη 6 & Παπαναστασίου, Θεσσαλονίκη
τηλ. 835211, e-mail: nyth@nyc.gr

42ο ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

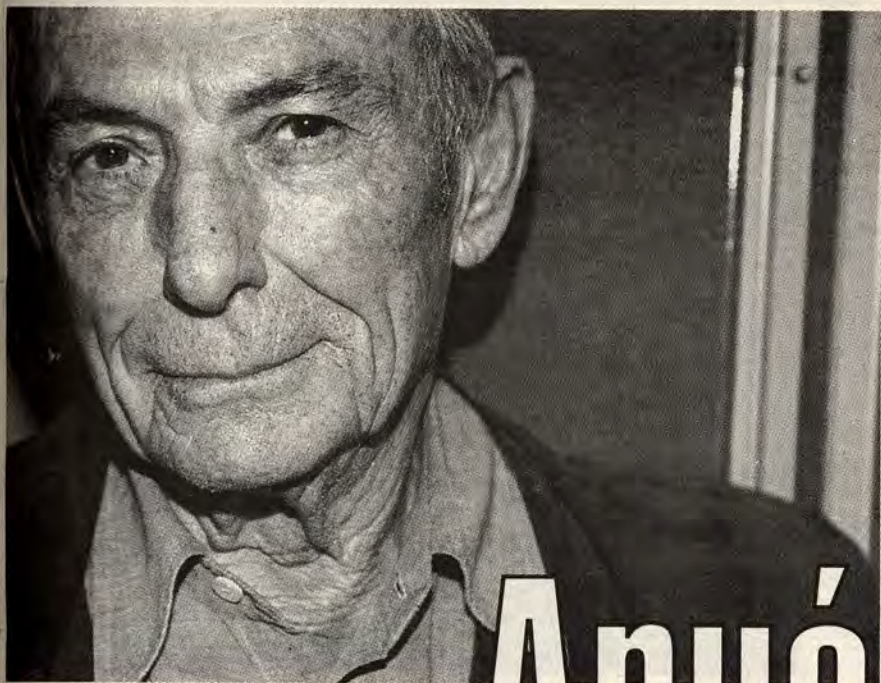
9-18 • ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ • 2001 • www.filmfestival.gr

Οι κέρεις DEWAR'S WHITE LABEL και ο Highlanders είναι σήματα κατατεθέντα.

ΧΟΡΗΓΟΣ ΒΡΑΒΕΙΩΝ ΚΟΙΝΟΥ

Ένας από τους πιο παραγωγικούς κινηματογραφιστές του ελληνικού σινεμά, που κατάφερε να συνδυάσει μοναδικά με τις ταινίες του την ποιότητα με την εμπορικότητα, μια εξαιρετική λογοτεχνική πένα. Λίγοι μόνο από τους χαρακτηρισμούς που μπορεί να δώσει κανείς σ' αυτόν το σπουδαίο δημιουργό. Ο ίδιος, οξυδερκής και πάντα εύστοχος, μιλά για τη σχέση του με το σινεμά τότε και τώρα, σχολιάζοντας με μοναδικό τρόπο τα όσα συμβαίνουν σήμερα και αποκαλύπτοντας τα όνειρά του για το σινεμά, που δεν έχουν σταματήσει ακόμα.

Ντίνος Δημόπουλος

Πώς ξεκινήσατε να ασχολείστε με το σινεμά;
Για να μιλήσω για τη σχέση μου με τον κινηματογράφο θα πρέπει να πάμε πολλά χρόνια πίσω, όταν ήμουν μαθητής του δημοτικού σχολείου. Με δυο δραχμές τότε, οι οποίες πολλές φορές ήταν και μιάμιση, γιατί τις κάναμε γυαλιστερά νομίσματα της δεκάρας ή του εικοσάλεπτου, και έχοντάς τα στα χέρια το βράδυ, πηγαίναμε στον κινηματογράφο της επαρχίας όπου παιζόνταν καουμπόικα έργα δηλαδή γουέστερν. Αυτή ήταν η πρώτη μου μύηση στον κινηματογράφο. Αργότερα αυτή η μύηση συνεχίστηκε σε μια περιέργη εποχή, αυτή της δικτατορίας του Μεταξά. Τότε ήμασταν υποχρεωμένοι όλοι να είμαστε μέλη της ΕΟΝ, της φασιστικής οργανώσεως, αλλιώς μας έδιωχναν απ' το σχολείο και σαν αντάλλαγμα μας έδιναν εισιτήρια σχεδόν δωρεάν και πηγαίναμε στον κινηματογράφο. Κι εκεί την εποχή θυμάμαι, ότι έβλεπα περίπου πέντε ταινίες τη μέρα διότι οι προβολές άρχιζαν στις δέκα η ώρα το πρωί. Αυτή μου η μύηση ήταν η εξοικείωσή μου με τον κινηματογράφο. Το πάθος μου όμως και το μεράκι μου και ίσως το κρυφό μου ταλέντο ήτανε το να γράφω. Αυτό ήταν ένα κλειδί που μου άνοιξε την πόρτα για τη μετέπειτα σταδιοδρομία μου. Το κλειδί αυτό ήταν ένα σενάριο που έγραψα και το πήγα στο Φίνο, ο οποίος όταν του το διάβασα έμεινε κατάπληκτος, «είναι θαυμάσιο» μου λέει, «θα το γυρίσουμε;» του λέω, «όχι» μου λέει «γιατί ακριβώς είναι θαυμάσιο κι εμείς δε γυρίζουμε τέτοια πράγματα». Δε γύρισα ποτέ λοιπόν εκείνο το θαυμάσιο φιλμ γιατί ήταν γραμμένο με τέτοιο τρόπο που ενοχλούσε πολύ τότε τη λογοκρισία. Εμείς ζήσαμε και δράσαμε και εκφραστήκαμε και δημιουργήσαμε κάτω από αυτόν τον επιρροή που λεγότανε λογοκρισία και κράτησε για μένα από το 1936 που άρχισα να γράφω ως το 1974 δηλαδή γύρω στα 40 χρόνια. Όταν μιλάμε στα νέα τα παιδιά γι' αυτό, ίσως δεν έχουν προσλαμβάνουσες να καταλάβουν πόσο καταλυτικό ήταν αυτό για μας, που τότε ζούσαμε μια φοβερή εποχή και δεν μπορούσαμε να την αποτυπώσουμε σε εικόνα. Αυτό ήταν το πρόβλημά μου. Κι επειδή δε γυρίστηκε ποτέ αυτό το θαυμάσιο σενάριο προσπάθησα να κάνω θαυμάσιες ταινίες με λιγότερο θαυμάσια σενάρια. Σε τι μέτρο αυτό το κατάφερα δεν είμαι εγώ αυτός που θα το κρίνει.

Πώς ήταν τότε οι συνθήκες στο σινεμά;
Οι συνθήκες τότε στο σινεμά ήταν πολύ πιο κοντά στο χειρονακτικό. Τα μέσα λείπανε, προσπαθούσαμε να το φτιάξουμε. Βέβαια εγώ ήμουν ο πιο τυχερός, γιατί τις περισσότερες ταινίες μου, τις έκανα με τον καλύτερο κινηματογραφικό παραγωγό, τη Φίνος Φιλμ, η οποία εκείνη την εποχή ήταν στο είδος της η καλύτερη. Ωστόσο ο στόχος μας για κάτι πιο σημαντικό, τότε εμποδιζότανε από το γεγονός

ότι εγώ ήμουν πολιτικοποιημένος, όπως οι περισσότεροι νέοι εκείνη την εποχή. Άλλωστε η εποχή τότε δεν επέτρεπε να την αγνοείς. Γι' αυτό έχω αυτόν τον καημό ή το παράπονο ότι δεν μπόρεσα σαν σκηνοθέτης να καταγράψω στο μέτρο που ήθελα τη δριμύτητα αυτής της εποχής στην οποία ζούσα.

Επανήλθατε όμως μετά από πολλά χρόνια με τα Δελφινάκια του Αμβρακικού. Υπάρχει τώρα πιθανότητα να ξανακάνετε ταινία;
Γι' αυτό είμαι τελειώς υπεύθυνος, δηλαδή και για τον *Ήλιο του θανάτου* το '78 και για τα *Δελφινάκια του Αμβρακικού*, σ' αυτά δεν έχω να αιτιαστώ κανέναν, ούτε τη λογοκρισία, ούτε τον παραγωγό. Γι' αυτά τα έργα είμαι απολύτως υπεύθυνος και έχω πλήρως εγώ την ευθύνη για την επιτυχία ή την αποτυχία τους. Πιστεύω όμως ότι μιλάμε για επιτυχία. Όσο για σήμερα το ελληνικό κέντρο κινηματογράφου και ειδικά ο μέχρι τούδε πρόεδρος του, ο Μάνος ο Ευστρατιάδης, μου έκανε την χαρά και την τιμή να περιλάβει μέσα στα σχέδιά του για τις μελλοντικές ταινίες και ένα μου μυθιστόρημα που εκδόθηκε από τις εκδόσεις Καστανιώτη και λέγεται *Οι εραστές της μύρινθας*. Αυτό το έργο το επέλεξαν και μου έδωσαν την εντολή να το γράψω σε σενάριο χωρίς, και αυτό είναι μια πολύ ωραία χειρονομία του τότε προέδρου, να με υποχρεώσει να το σκηνοθετήσω εγώ. Γιατί δεν ξέρω αν έχω πια τη σωματική δύναμη, όχι την έμπνευση, να βγάλω σε πέρας μια ταινία, με τον τρόπο που ίσαμε τώρα έκανα εγώ τις ταινίες μου. Δεν ξέρω δηλαδή αν θα με υπάκουε το σώμα μου γιατί το σώμα είναι πιο σοφό από το πνεύμα μου. Το σώμα ξέρει να αρνείται ενώ το πνεύμα είναι επηρμένο. Παρ' όλ' αυτά έγραψα το σενάριο και το παρέδωσα. Τώρα ποια θα είναι η τύχη του αυτό θα το δείξει ο άμεσος χρόνος. Όσο για τα *Δελφινάκια του Αμβρακικού* προέρχεται κι αυτή από ένα μυθιστόρημα βραβευμένο και σαν ταινία πήρε κι αυτή κάπου 7 χρυσά βραβεία σε διεθνή φεστιβάλ στα οποία συμμετείχαν πάνω από 70-80 ταινίες και πολλές φορές πάνω από 90 χώρες απ' όλο τον κόσμο.

Οι ταινίες σας είχαν πετύχει τη χρυσή ισορροπία ανάμεσα στην ποιότητα και την εμπορικότητα. Σήμερα αυτό είναι δύσκολο για μια ταινία;
Πιστεύω ότι αποδέκτης του κινηματογράφου είναι το κοινό. Δεν μπορούμε να κατηγορήσουμε τον Τσάρλι Τσάπλιν επειδή οι ταινίες του αρέσουν, ούτε γιατί τις βλέπουν ακόμα, ύ-

στερα από τόσα χρόνια, εκατομμύρια θεατές. Δεν είναι μειονέκτημα αν μια ταινία αρέσει στον κόσμο. Το πρόβλημα είναι πώς κατασκευάζεις αυτήν την ταινία και με τι μέθοδο αποσπάς αυτήν την ευαρέσκεια του κόσμου. Εκεί είναι το πρόβλημα. Μπορεί μια ταινία να αρέσει και να είναι έργο τέχνης και μια ταινία να αρέσει και απλώς να γαργαλάει και να κατεβαίνει στα χαμηλότερα γούστα ενός πάρα πολύ χαμηλού κοινού. Χρόνια κάνω αυτή τη δουλειά και η εργασία μου τώρα εκτός από το να γράφω βιβλία είναι να διδάσκω τη θεατρική τέχνη—μέχρι χθες ήμουν καθηγητής στη θεατρική σχολή του κρατικού θεάτρου κι επί τριάντα χρόνια καθηγητής στη δραματική σχολή του ωδείου των Αθηνών—είμαι σε καθημερινή επαφή με αυτό που λέγεται θέατρο, υποκριτική τέχνη, δημιουργία του ηθοποιού. Γι' αυτό πιστεύω ότι σήμερα ο χώρος του κινηματογράφου δανείζεται τα πιο εύκολα και πιο ανάλωσιμα κι όχι τα υγιή στοιχεία. Αν δεν ήταν δική μου η ταινία θα μπορούσα να σας πω ότι η πιο ταπεινή μου από τις ταινίες *Οι κυρίες της αυλής* είναι ένα μάθημα για το πώς γράφεται, πώς παίζεται και πώς σκηνοθετείται μια κωμωδία. Ας δούμε λοιπόν αυτοί οι κατασκευαστές, γιατί δεν μπορώ να τους αποκαλέσω κάπως αλλιώς, της σύγχρονης κωμωδίας, προτού γράψουν ή προτού σκηνοθετήσουν, ένα κομμάτι αυτής της ταινίας. Να δουν πώς ο Ηλιόπουλος λέει πέντε αστεία και δε μένει σε κανένα, να δουν τι ευφορία δημιουργείται στους θεατές χωρίς να τους γαργαλάνε. Το να αποταθείς στο νευρικό σύστημα του θεατή είναι ένα έργο, αλλά αυτό το έργο δεν έχει καμιά σχέση με την τέχνη. Μετά ο ίδιος άνθρωπος που τον γαργάλησες μπορεί να σε ξεσκίσει με τα νύχια του γιατί τον γαργάλησες και γιατί γέλασε.

Συνέντευξη: Βαγγέλης Ρητάς

Σήμερα, ύστερα από πάρα πολλά χρόνια, έρχομαι εδώ και βλέπω αυτόν το χώρο. Ειλικρινά είμαι μαγεμένος. Δε νομίζω ότι υπάρχει στον κόσμο, απ' ότι ξέρω, χώρος για ένα φεστιβάλ τόσο ωραίος, όπου από τη μια μεριά βλέπεις καράβια και στο βάθος είναι το μπακράουντ μιας όμορφης πόλης όπως είναι η Θεσσαλονίκη. Εγώ έρχομαι εδώ τώρα σαν τιμώμενο πρόσωπο, όχι για κάποιο συγκεκριμένο έργο, αλλά για το σύνολο του έργου μου και ευχαριστώ το Μιχάλη το Δημόπουλο και την Πανελλήνια Ένωση κριτικών κινηματογράφου που με κάλεσε και όλους τους συντελεστές αυτού του χαρμόσунου για μένα γεγονότος. Έχω έρθει κι άλλες φορές στο φεστιβάλ και για να τιμηθώ και για να τιμήσω σαν πρόεδρος της κριτικής επιτροπής τους διαγωνιζομένους. Σήμερα έρχομαι με αυτήν την ιδιότητα η οποία με συγκινεί.

Αφιέρωμα

Ντίνος Δημόπουλος

Το αμαξάκι

(Ελλάδα, 1957)

Δυο αμαξάδες στην Πλάκα βλέπουν το επάγγελμα τους να φθίνει από την εξέλιξη των μέσων κυκλοφορίας. Ο ένας αναγκάζεται να γίνει ταξιτζής, αλλά ο άλλος επιμένει να κυκλοφορεί με την άμαξά του, με πιστό πάντα σύντροφο το άλογό του. Ο γιος του, ένας καρτοκλέφτης, παρাসύρει ερωτικά μια κοπέλα με ψεύτικες υποσχέσεις και την εγκαταλείπει, φεύγοντας στο εξωτερικό. Ο γέρος αναγκάζεται να πουλήσει ταγάρα στο δρόμο για να ζήσει τον εαυτό του και την κοπέλα, αλλά πεθαίνει. Ο γιος του επιστρέφει μεταμελημένος και παντρεύεται την κοπέλα.

Η ταινία συμμετείχε στο επίσημο πρόγραμμα του Φεστιβάλ Καρλόβι-Βάρι του 1958.

Μετά την προβολή της ταινίας θα ακολουθήσει τμηματική εκδήλωση στην οποία θα απονεμηθεί ο Χρυσός Αλέξανδρος στον Ντίνο Δημόπουλο.

Τρίτη 13 Νοεμβρίου, Π. Ζάννας, 20:30

Αμπαυλλίς (Το κορίτσι της αγάπης)

(Ελλάδα, 1959)

Ένας άντρας, προδομένος από τη γυναίκα του, έχει απομονώσει σε μια βίλα την κόρη του, εμποδίζοντάς την έτσι να ερωτευτεί, γιατί φοβάται πως θα τον εγκαταλείψει όπως και η μητέρα της...

Τρίτη 13 Νοεμβρίου, Cine Τάκης Κανελλόπουλος, 15:30

ΠΡΩΤΟ FIRST SHOT ΠΛΑΝΟ

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΤΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ

**Οι Active Member μιλούν
για τη μουσική της ταινίας Bar**

[...] Κι άλλες φορές πιο παλιά χρησιμοποιήσαν κάποιον πράγματι δικά μας για ταινίες, αυτήν την φορά όμως είχαμε την επιμέλεια από την αρχή εμείς οι ίδιοι. Τα παιδιά που κάνουν την ταινία, ήρθαν εδώ στο Πέραμα, μας βρήκαν και μας κάνουν την πρόταση για την ταινία. Μας δείξαν την ταινία και είπαμε εντάξει, θα το κάνουμε...

[...] Είναι μια πρόκληση γενικά η εικόνα. Ένας άνθρωπος που φτιάχνει μουσική πάντα φαντάζεται και σκέφτεται κάποιες εικόνες. Το ίδιο πρόκληση είναι και το αντίθετο, να σου βρει μια ολοκληρωμένη εικόνα με τη δικιά της ροή και να προσπαθήσεις εσύ να φτιάξεις κάτι, να το ενισχύσεις αυτό ή τουλάχιστον να πέσεις μέσα. Εμείς το είχαμε σαν πρόκληση, το ρίσκο μας φάνηκε ότι ήταν μεγαλύτερο για αυτούς που συμφώνησαν να κάνουμε τη μουσική στην ταινία τους. Τους είπαμε θα το κάνουμε, κι ανάλογα τι θα μας δώσει η ταινία βλέποντάς την, αυτό θα φτιάξουμε. Το μόνο νομίζω που έχουμε καταφέρει είναι να δώσουμε λίγο παραπάνω ένταση μουσικά σε κάποιες στιγμές του έργου και να συμπληρώσουμε την αίσθηση που ήθελαν να περάσουν τα παιδιά, αυτό τουλάχιστον νομίζω ότι το έχουμε καταφέρει...

[...] Η μουσική μας γράφτηκε πάνω σε στιγμές του έργου που μας μιλούσαν. Βλέποντας το έργο μαζί με τα παιδιά και διαλέγοντας στιγμές συμπληρώσαμε την άσκηση και μουσικά πια. Για αυτό αν κάποιος αφηθεί και προσέξει το έργο η μουσική ουσιαστικά θά'ναι ένα συμπλήρωμα. Αυτός είναι και ο τρόπος που εμείς αντιμετωπίζουμε πάντα τη μουσική. Οι Active Member φτιάχνουν μουσική που να ταιριάζει με την αίσθηση αυτών που λένε για να λένε κάποια πράγματα. Εδώ έγινε το αντίθετο, είδαμε κάποια πράγματα και φτιάξαμε τη μουσική ώστε να βοηθήσει και να ταιριάζει στην αίσθηση αυτών που βλέπαμε. Η μουσική πάντα για μας, όχι πως είναι σε δεύτερη μοίρα αλλά είναι το χαλί μας, αυτό που συμπληρώνει τα πράγματα. Κατά πολλούς ακαδημαϊκούς δουλεύουμε τα πράγματα ανορθόδοξα αλλά για πολλούς που ξέρουν, ουσιαστικά.

[...] Αν μυριζόμασταν από την αρχή ότι αυτό το πραγματάκι θα γίνει για άλλους λόγους δε θα το κάναμε. Είναι καλή η προσπάθεια και ζεστή η παρέα των παιδιών που έφτιαξαν την ταινία... Δεν υπήρχε περίπτωση να κάναμε κάτι αν δεν γνωρίζαμε τους ανθρώπους, ειλικρινά μιλάμε τώρα, δεν μας ενδιέφερε καθόλου πώς θα είναι η ταινία, το μόνο που μας ένοιαζε πολύ, είναι πώς είναι οι άνθρωποι που φτιάχνουν την ταινία. Από κει και πέρα το αν είναι καλοί στη δουλειά τους θα κριθεί από τους ανθρώπους που ξέρουν ή που νομίζουν ότι ξέρουν, ξέρεις τώρα...

[...] Παρακολουθώντας τα πράγματα του κινηματογράφου έχουμε σκεφτεί να κάνουμε κάποια πραγματάκια αλλά όπως συνηθίζουμε, επειδή τα πράγματα τα δικά μας τα αντιμετωπίζουμε πιο απλά, θα ασχοληθούμε με την εικόνα αλλά θα κάνουμε πράγματα που θα κυκλοφορούν μέσα από τους πυρήνες μας βασικά ή μέσα από το δίκτυο, δε μας ενδιαφέρει τίποτε παραπάνω. Ετοιμάζουμε κάποια πράγματα πειραματικά, θα δούμε...

Συνέντευξη: Αναστασία Γρηγοριάδου

ΟΙ ΕΘΝΕΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ

Bar

της Αλίκης Δανέζη-Knutsen
(Κύπρος/Ελλάδα/Ουρουγουάη, 2001)

Η Λέα είναι μια σύγχρονη γυναίκα γύρω στα τριάντα. Ζει στην Κύπρο, εργάζεται ως οδηγός ταξί, έχει ερωτική σχέση μ' έναν γοητευτικό άνδρα και η ζωή της μοιάζει να είναι τακτοποιημένη. Τα πράγματα όμως δεν είναι όπως φαίνονται. Η Λέα πονάει μέσα της. Πριν από δώδεκα χρόνια ο αδελφός της εξαφανίστηκε αναπάντεχα και από τότε βυθίζεται σ' έναν αγώνα αναζήτησης του. Η έρευνα της δεν πάει καλά, δεν αποδίδει. Απογοιτεύεται, στεναχωριέται μέχρι τη στιγμή που μια φωτογραφία σ' ένα Μπαρ της δίνει την αρχή μιας αλήθειας: Ο αδελφός της είναι ζωντανός και κάπου περιπλανιέται. Η Λέα με μεγαλύτερη ορμή ψάχνει τον αγαπημένο αδελφό της αλλά τότε συναντά μπροστά της τον φόβο της απώλειας του εραστή της. Η σκηνοθέτης Αλίκη Δανέζη έχοντας πια κατακτήσει την πολυπόδητη καλλιτεχνική εμπειρία συνθέτει μια υπέροχη ανεξάρτητη ταινία που μοιάζει με πολύχρωμο παζλ και αποτελείται από έντονα συναισθήματα, ζωντανές μουσικές, δυνατές ερμηνείες

N.Π.

Τρίτη 13 Νοεμβρίου, Ολύμπιον RENAULT, 15:30

Γιώργος Σιάγκογλου, ηθοποιός

[...] Πιστεύω ότι ο Αντώνης δεν είναι ο μόνος τελικά που συμπαραστέκεται στην προσπάθεια της Λέας. Όλοι οι άνθρωποι που βρίσκονται γύρω από τη Λέα με τον δικό του τρόπο ο καθένας της συμπαραστέκεται. Αυτό που ίσως κάνει τη σχέση του με τη Λέα ξεχωριστή είναι ότι μεγάλωσαν μαζί και ότι ο Αντώνης είναι ίσως ο μόνος που κρατάει μνήμες από τα παιχνίδια της Λέας με τον αδελφό της. Πιστεύω ότι η φιλία πλέει μέσα στον έρωτα και ο έρωτας στην φιλία. Υπάρχει μια λεπτή γραμμή ανάμεσα τους που ο Αντώνης την παραβίασε χωρίς να τη βιάσει. Μια από τις ενδιαφέρουσες πλευρές του Αντώνη υποκριτικά και ένα στοίχημα για εμένα ήταν αυτό το πέρασμα. Ο δυνατός χαρακτήρας της Λέας και μια δυνατή παιδική φιλία είναι τελικά αυτό που διακαίώνει την ενήλικη φιλία στον χώρο του Bar.

[...] Την Αλίκη την γνώρισα για τις ανάγκες του Bar. Από τις πρώτες πρόβες στην Λευκωσία κατάλαβα πόσο πολύ αγαπάει αυτό που κάνει και πόσο ειλικρινής είναι μ' αυτό. Ήξερε πολύ καλά τι ήθελε και την ίδια στιγμή ήταν ελεύθερη και ανοιχτή στη συνεργασία. Ένας σκηνοθέτης για να μιλήσει αληθινά πρέπει πρώτα να ακούσει αληθινά και αυτό

είναι που χαρακτηρίζει την Αλίκη. Είναι ένας νέος άνθρωπος που ακόμα ρωτά, σε μια κοινωνία όπου όλοι έχουμε τις απαντήσεις, είναι χαρακτηριστικός. Έχοντας δει στο παρελθόν την πρώτη της ταινία και έχοντας ζήσει το Bar θα έλεγα ότι σίγουρα εκπροσωπεί κάτι το οποίο μπορεί να είναι ανεξάρτητο; Παγκόσμιο; Διαφορετικό; Το σίγουρο είναι ότι πρόκειται για κάτι ελληνικό και νέο.

[...] Στην Ελλάδα νιώθω ότι υπάρχει μια άνθιση τα τελευταία χρόνια. Μεγάλωσα στη δεκαετία του '80-90 όπου ο ελληνικός κινηματογράφος πέρα από κάποιους λίγους κινηματογραφιστές δεν είχε να μας προσφέρει κάτι. Μεγαλωμένος λοιπόν με ξένο σινεμά υπήρξαν στιγμές εμμανίας. Μέσα από την ανάπτυξη της παραγωγής των τελευταίων χρόνων πιστεύω ότι ο ελληνικός κινηματογράφος έχει την δυνατότητα να αποκτήσει μια καθαρότερη μορφή και μια ιδιαίτερη ταυτότητα. Άνθρωποι όπως ο Κωνσταντίνος Γιάνναρης, ο Παντελής Βούλγαρης, η Αλίκη Δανέζη και σίγουρα άλλοι που δεν γνωρίζω τη δουλειά τους μπορούν να αποτελέσουν την γραφή της νέας ταυτότητας.

Συνέντευξη: Νίκος Πουρλιάρης

Το είδωλο στον καθρέφτη / Ming dai ahui zhu

του Hsiao Ya-Chuan (Ταϊβάν, 2000)

Ο νεαρός Τανγκ Σινγκ είναι ένας σπάρα πολύ τυχερός άνθρωπος. Πριν από τρεις μήνες είχε ένα ατύχημα με το σκουτεράκι του με αποτέλεσμα να του σβηστεί από την αριστερή παλάμη, η γραμμή της ζωής. Τώρα πια ελέγχει ο ίδιος ότι θα του συμβεί. Είναι όμως έτσι; Ο Σινγκ ονειρεύεται να γίνει web designer αλλά το ξαφνικό εγκεφαλικό του πατέρα του, θα τον αναγκάσει να αναλάβει την οικογενειακή επιχείρηση, ένα ενεχυροδανειστήριο, μια δουλειά που τη βρίσκει αφόρπη βαρετή. Ευτυχώς, η φιλενάδα του Έικο έχει όλη την καλή διάθεση να του κάνει παρέα. Όμως η Έικο έχει και ένα κόμμι, τη χειρομαντεία. Κάποια στιγμή θα της μπει η ιδέα να ανασύρει πίσω την γραμμή ζωής του φίλου της, από παλιά του αποτυπώματα. Ο Σινγκ τσαντίζεται και αναζητά διέξοδο φλερτάροντας με μια παράξενη πελάτισσα. Δεν ξέρει το όνομα της - την αποκαλεί «Καταλαβαίνω» - αλλά τον σαγηνεύει το μυστήριο που κρύβει. Μαζί της θα περιπλανηθεί στο μετρό της ασιατικής μεγαλούπολης για να συνειδητοποιήσει στο τέλος αυτό που πάντα ήξερε και φοβόταν: «Κανένας δεν θέλει να εξαναγκαστεί από τη μοίρα αλλά και κανένας δεν μπορεί να δραπετεύσει απ' αυτήν».

Το «Mirror Image» είναι ένα ακόμα λουλούδι από το γόνιμο φυτώριο του ταϊβανέζικου νέου κύματος, που ανέδειξε σε ηγέτες του τον Hou Hsiao - Hsien και τον Wong Kar - Wai. Μάλιστα, ο πρώτος που αναλαμβάνει και χρέη παραγωγού στην ταινία, μπορεί να καυχιέται πως ο μαθητής του (ο Hsiao Ya

Ελεύθερο στυλιζάρισμα στη σκηνοθεσία, νεωτεριστικές γωνίες λήψης, όμορφοι χρωματικοί συνδυασμοί, χαριτωμένοι ανάλαφροι χαρακτήρες με γελοίες εμμονές και νευρωτικούς ψυχαναγκασμούς, ήχοι από τζαζ πλήκτρα μέχρι αργεντίνικα ταγκό... όλο το υφολογικό σύμπαν της made in Taiwan κινηματογραφικής σχολής είναι εδώ.

- Chuan υπήρξε βοηθός σκηνοθέτη στο «Flowers of Shanghai», το 1999) με λήπσει την ύλη του.

Ο 35χρονος Ya - Chuan σπούδασε Καλές Τέχνες στο Εθνικό Ινστιτούτο Τεχνών της Ταϊβάν και από το 1988 έχει σκηνοθετήσει πολλά μικρού μήκους φιλμάρια και διαφημιστικά σποτ. Ο πρωταγωνιστής του, Lee Jiunn Jye, κρούσε τον κεντρικό ρόλο στο «Flowers Of Shanghai» ενώ οι περισσότεροι συντελεστές της ταινίας προέρχονται από το χώρο της διαφήμισης, της διασποράς, της φωτογραφίας και των περιοδικών.

Δευτέρα 12 Νοεμβρίου, Ολύμπιον RENAULT, 15:30

Το δίλημμα της Λέας

Αλίκη Δανέζη-Knutsen, σκηνοθέτης της ταινίας *Bar*

Σε απασχολούν οι άνθρωποι με την διαφορετική κουλτούρα που φέρουν;

Νομίζω είναι ο Αϊνστάιν ο οποίος λέει ότι ο μοναδικός λόγος που ο κόσμος και το ανθρώπινο γένος μας παραμένει ένα μυστήριο είναι ότι δεν υπάρχει κανένα σημείο έξω από αυτόν που μπορούμε να σταθούμε και να τον κοιτάσουμε. Παρόλα αυτά, όσο αφορά την πολιτιστική μας ταυτότητα, ευτυχώς έχουμε ακόμα την πολιτιστική μας ταυτότητα, ευτυχώς έχουμε ακόμα αυτή τη δυνατότητα. Να σταθούμε μακριά έξω απ' αυτήν και να την δούμε με ένα άλλο μάτι. Ποτέ δεν έζησα τόσο έντονα την Ελλάδα ως χώρα και ταυτότητα απ' όταν ήμουν μακριά ανάμεσα σε ανθρώπους άλλων πολιτισμών. Μ' αυτή την απόσταση έρχονται στην επιφάνεια πολλά στοιχεία. Η ιστορία στο Μοντεβιδέο βασίζεται πάνω στο ότι η Λέα διατηρεί την ταυτότητα της, είναι μια ξένη, αμήχανη και απομονωμένη, και το θέμα του αδελφού της την απασχολεί ακόμα περισσότερο τόσο από το περιβάλλον της όσο και από τον εραστή της.

Η Λέα ψάχνει τον χαμένο της αδελφό και στην πορεία κινδυνεύει να χάσει και τον αγαπημένο της.

Το δίλημμα βρίσκεται στην μια επιλογή που πρέπει η Λέα να κάνει ανάμεσα στις δυο πιθανές εξελίξεις των δύο ιστοριών, των δύο πιθανών απαντήσεων που μπορεί να έχει σε σχέση με τον αδελφό της. Στην ιστορία της Λευκωσίας, η υπόθεση που γίνεται είναι ότι ο αδελφός της έχει πεθάνει άρα και αυτή μπορεί να πάρει μια επίσημη απάντηση μέσω της εξακρίβωσης με το DNA. Αντίθετα, στην ιστορία του Μοντεβιδέο, η τροπή της ιστορίας έχει σαν βάση την πίστη ότι ο αδελφός της είναι ακόμη ζωντανός και γι' αυτό το λόγο επικεντρώνει όλη της την ενέργεια στο να βρει τα ίχνη του από μια τραγουδίστρια του ταγκό. Αν τελικά ο έρωτας αποπροσανατολίζει την Λέα από τον στόχο της ή αν επιστρέφει στον έρωτα μόνο όταν έχει πια ελευθερωθεί απ' αυτό το δίλημμα είναι κάτι που θα ήθελα να κρίνουν οι θεατές.

Συνέντευξη: Νίκος Πουρλιάρος

Μια ταινία ταυτόχρονα δραματική και αστεία

Marie Vermillard, σκηνοθέτης της ταινίας *Imago*

Έχετε ξαναδουλέψει με την Natalie Richard και όπως είπατε, γράψατε το ρόλο πάνω σ' αυτήν.

Στη διάρκεια της συγγραφής του, λάβατε υπόψη τον χαρακτήρα της ηθοποιού; Κατ' αρχήν, το σενάριο το έγραψα μαζί με τον σύζυγό μου, που είναι άντρας κι επομένως υπήρχε από πριν η σχέση του ζευγαριού που βλέπουμε και στην ταινία. Ωστόσο δεν υπάρχουν αυτοβιογραφικά στοιχεία. Και οι δύο λοιπόν γράψαμε το ρόλο της Μαριάν, σκεπτόμενοι την Ναταλί και τις καταστάσεις μέσα στις οποίες θα μπορούσε κανείς να τη βάλει, καταστάσεις όπου μπορούν να βγουν όλα αυτά τα στοιχεία που έχει η Ναταλί και σαν ηθοποιός και σαν άνθρωπος... που μπορεί να είναι ευαίσθητη, αστεία, πολύ δραματική... όλα τα πράγματα που έχει και νιώσαμε ότι υπήρχαν. Σε ποιο είδος πιστεύετε ότι ανήκει η ταινία σας; Είναι ένα ρομαντικό δράμα, μια σοβαρή κωμωδία ή είναι κάτι που δεν το σκεφτήκατε καθόλου;

Δεν μπορώ να ορίσω σε ποιο είδος ανήκει η ταινία. Αυτό που είναι σίγουρο είναι πως όταν τελείωσε η ταινία, πολλά πράγματα μου αποκαλύφθηκαν πολύ πιο έντονα από ότι τα είχα υπολογίσει. Ήταν μια ταινία ταυτόχρονα δραματική και αστεία. Τελειωμένη, έχεις την αίσθηση ότι είναι μια ταινία περισσότερο δραματική παρά αστεία. Κι αυτό ήταν μια αποκάλυψη για μένα σε συνδυασμό ότι αυτό έγινε, κατά τη διάρκεια των γυρισμάτων, με μια ενστικτώδη σχέση που είχε δημιουργηθεί ανά-

μεσα σε μένα, τους ηθοποιούς και τη σκηνοθετική προσέγγιση που διάλεξα.

Πως δουλέψατε με τους ηθοποιούς της ται-

Ένα πράγμα που κυρίως μας ενδιέφερε στο θέμα της σκηνοθετικής προσέγγισης ως προς την υποκριτική, είναι ότι θέλαμε να αποφυγούμε οποιοδήποτε ψυχολογισμό στους χαρακτήρες, ένα χαρακτηριστικό που είναι πολύ έντονο στον γαλλικό κινηματογράφο και δεν μου αρέσει. Θέλαμε να φύγουμε από οποιοδήποτε παίξιμο νατουραλιστικό και να έχουμε μια μικρή απόσταση από τα πράγματα ώστε να μπορέσει να λειτουργήσει καλύτερα αυτή η σχέση των χαρακτήρων.

Μιλήστε μας λίγο γι' αυτό και για το οπτικό στυλ της ταινίας. Στην πραγματικότητα, αυτό που επέλεξα είναι να φιμάρω από μια απόσταση τους ανθρώπους. Να μην κάνω κοντινά πλάνα και αυτή η απόσταση δημιουργούσε στους ηθοποιούς μια αίσθηση ανησυχίας και αποσταθεροποίησης. Έγινε όμως μια ολόκληρη δουλειά πάνω στην αισθητική της ταινίας. Για το πρώτο μισό που γυρίστηκε όλο στην πόλη, έχω διαλέξει χώρους όπου υπάρχει έντονη η αίσθηση του γυαλιού, των παραθύρων και των οθονών, μια αίσθηση διαφάνειας όπου το βλέμμα περνάει μέσα απ' όλα αυτά. Ενώ στο δεύτερο μισό που οι χαρακτήρες επιστρέφουν πίσω να ξαναβρούν τα προγενέστερα αισθήματά τους, σε μια πόλη πιο παραδοσιακή και παλιά, τα υλικά είναι πιο ζεστά και παραδοσιακά.

Σε μια απόσταση από το ρόλο

Natalie Richard, πρωταγωνίστρια της ταινίας *Imago*

Πως προσεγγίσατε το χαρακτήρα της Μαριάν;

Αυτό που δούλεψα κυρίως ήταν το θέμα του ρυθμού αλλά και μια απόσταση που είχαν τα πλάνα από την κατάσταση. Δεν ήταν μια προσέγγιση απόλυτα ρεαλιστική στη σκηνοθεσία. Πάντα προσπαθούσα ο ρόλος της Μαριάν να έχει μια απόσταση σαν να βρίσκεται ταυτόχρονα και έξω από τον εαυτό της, όπως και να υπάρχει ένας τόνος κωμωδίας. Αυτό ήταν ένα ζητούμενο που είχα και με την σκηνοθέτιδα αλλά και με τον συμπρωταγωνιστή μου, τον Φρεντερίκ Πιερό.

Ποια ήταν η αντίδρασή σας όταν είδατε την ταινία έτοιμη για πρώτη φορά;

Την πρώτη φορά που είδα την ταινία, ήμουν με τους πρωταγωνιστές και την σκηνοθέτιδα. Στην αρχή βλέπει κανείς ποια από τα πράγματα ήταν στο σενάριο, τι έχει μείνει στο μοντάζ, τι έχει φύγει... Αλλά μετά διαπίστωσα πως ήταν μια ταινία πάνω στις σχέσεις των ζευγαριών, πολύ περισσότερο από ότι νόμιζα στην αρχή. Μετά είδα άλλες δυο φορές την ταινία και αυτό που μου έκανε τρομακτική εντύπωση, και γι' αυτό υποστή-

ρίζω και εκτός ταινίας τον χαρακτήρα που υποδύομαι, είναι αυτό το τρομακτικό κουράγιο που έχει αυτή η γυναίκα. Στην πραγματικότητα σκηνοθετεί τον τρόπο της επιστροφής του άντρα. Αυτός ο τρόπος, αυτή η αυτοθυσία, η επιμονή, το κουράγιο... τα βρίσκω πραγματικά εντυπωσιακά στον χαρακτήρα που υποδύομαι και χρειάζεται πολύ δύναμη σε μια γυναίκα στο να προσπαθεί τόσο πολύ.

Νιώθετε πιο άνετα να συνεργάζεστε με γυναίκες σκηνοθέτιδες;

Αυτό είναι κάτι που δεν με ενδιαφέρει, δεν κάνω κανένα διαχωρισμό. Αυτό που έχει σημασία είναι το τι είδους ταινία θα γίνει, αν είναι άνδρας ή γυναίκα δεν με απασχολεί. Δεν σημαίνει πως μια γυναίκα είναι καλύτερα τοποθετημένη και ξέρει να απαντήσει καλύτερα για τα προβλήματα των γυναικών ή ένας άντρας για αυτά των ανδρών. Πολλές φορές ένας άνδρας επειδή έχει αυτή την απόσταση μπορεί να μιλήσει καλύτερα για μια γυναίκα. Το σημαντικό είναι το πως γίνεται όλη αυτή η διαδικασία και πως φτάνει κανείς σε αυτό το αποτέλεσμα.

Συνεντεύξεις: Τζένη Παυλίδου

Ο βάλτος / La cienaga

της Lucrecia Martel (Αργεντινή/Ισπανία, 2001)

Κάπου στα βορειοδυτικά της Αργεντινής. Φεβρουάριος. Η τροπική ζέση του καλοκαιριού στο νότιο ημισφαίριο διακόπεται συχνά από την τροπική βροχή. Το δάσος της περιοχής μετατρέπεται σε αδιάβατο βάλτο. Στην περιοχή βρίσκεται ένα ράντσο, το La Mandragora. Σ' αυτό το ράντσο μένει η Mecha. Περνά τον χρόνο της πίνοντας δίπλα στην πισίνα. Αναζητά την απόδραση από τον τελατωμένο γάμο της, μ' ένα αδιάφορο σύζυγο. Στην κοντινή πόλη ζει μια συγγενής της, η Tali. Βασανίζεται και αυτή από τη ζέση, τη βροχή, το σύζυγο και τα τέσσερα παιδιά της. Μόνο διάλειμμα σ' αυτό το κλίμα ανίας και απραξίας είναι η εμφάνιση της Παναγίας. Απρόοπτα γεγονότα φέρνουν κοντά τις δύο οικογένειες. Κατά την διάρκεια της αφήγησης σκοτεινά οικογενειακά μυστικά υπονοούνται, και χαμηλές εντάσεις κυριαρχούν στις σχέσεις. Απ' αυτό το τροπικό καλοκαίρι δεν θα επιβιώσουν όλοι. Οι απώλειες είναι αναμενόμενες, αλλά πάντα απρόβλεπτες... Πέντε χρόνια χρειάστηκε για την ολοκλήρωση της ταινίας, η

τέχνες, η δημιουργός αναζήτησε την πρώτη ύλη της δραματικής πλοκής σε ιστορίες φαντασμάτων που άκουγε μικρή από την γιαγιά της. Δημιουργεί ένα περιβάλλον ασφικτικό, όπου η ζέση και η υγρασία διαποτίζουν την προσωπικότητα των ηρώων. Η απειλή της καταιγίδας, τα σύννεφα στον ουρανό, οι κεραυνοί που πέφτουν μακριά, οι πυροβολισμοί των κυνηγών: όλα δημιουργούν μία ένταση στην ατμόσφαιρα. Μέχρι την στιγμή που η έκρηξη θα συμβεί και το κουτί της Πανδώρας θα ανοικτεί. Ο λόγος της ταινίας είναι πλάγιος και υπαινικτικός, υποβάλλει στον θεατή ένα κλίμα κοινωνικής και ηθικής παθογένειας: Συμπτώματα μίας κοινωνικής ασθένειας που βασανίζει την μεσοαστική τάξη, η παρακμή, η αποσύνθεση και η ηθική κατάπτωση υπονομεύουν τον κοινωνικό περίγυρο και οδηγούν τελικά στην διάλυση. Οι συσχετίσεις με την μεξικάνικη περίοδο του Luis Bunuel, αλλά και με το έργο του Arturo Ripstein, είναι αναπόφευκτες και προσδιορίζουν το χώρο στον οποίο κινείται η ταινία.

Η ταινία έκανε την πρεμιέρα της στο Φεστιβάλ του Βερολίνου, 2001 και κέρδισε το Πρώτο Βραβείο Πρωτοεμφανιζόμενου Σκηνοθέτη.

Lucrecia Martel

[...] Στα ισπανικά της Αργεντινής, η λέξη "Cienaga" δεν έχει τις σκοτεινές παραδηλώσεις που έχει η λέξη swamp (βάλτος) στα αγγλικά. Είναι ένα μέρος με υγρασία και νερά, γεμάτο από έντομα και ζώα που τρώνε αυτά τα έντομα -στην πραγματικότητα είναι ένα μέρος που πάλλεται από ζωή. Ναι, μπορεί να μην είναι άνετο για να ζεις εκεί, όμως δεν είναι ΤΟ τρομερό μέρος, γεμάτο θάνατο.

[...] Αν υπάρχει ένα στοιχείο κλειδί στο *O Bálto*, αυτό θα ήταν η αίσθηση του να είσαι "εν ανέσει" άρρωστος. Το *O Bálto* (*La Cienaga*), παρουσιάζει μια κοινωνική τάξη, η οποία δεν έχει ούτε μια παράδοση στην οποία να μπορεί να στηριχθεί, και δεν διαθέτει ούτε τα μέσα για να αγοράσει την ασφάλεια, που μια τέτοια παράδοση μπορεί να παρέχει. Μια τάξη που ζει την σεξουαλικότητα της χωρίς πολύ καλά καθορισμένους κανόνες. Μία τάξη που θέλει τα πράγματα να παραμείνουν ως έχουν και επιπλέον, παράδοξα, δεν φοβάται τίποτε τόσο πολύ όσο την ιστορία που επαναλαμβάνεται.

Επιμέλεια: Δημήτρης Μπάμπας

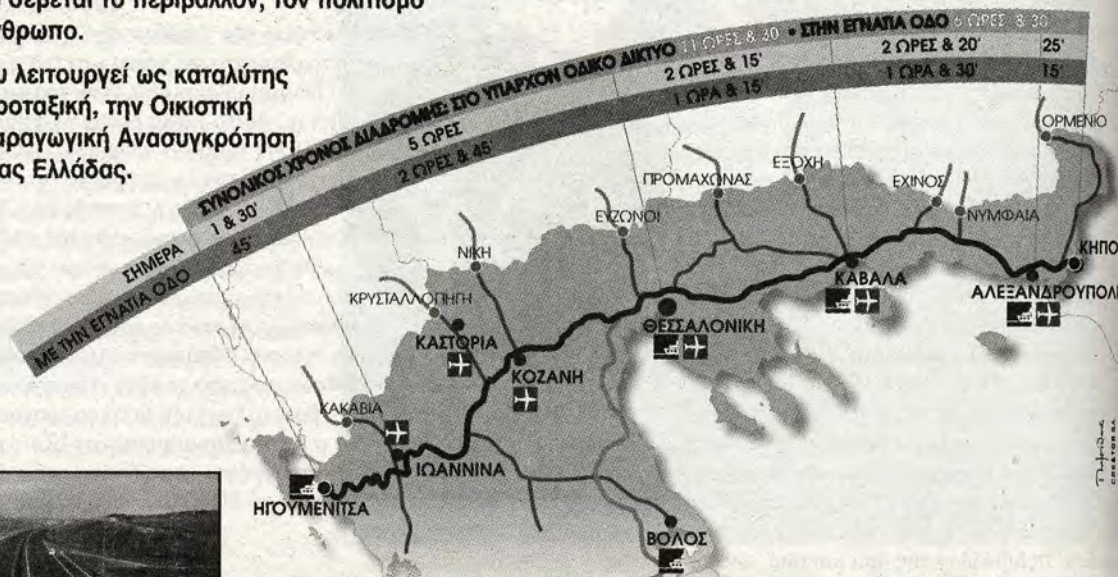
ΕΓΝΑΤΙΑ ΟΔΟΣ

ΤΟ ΕΡΓΟ ΠΟΥ ΓΡΑΦΕΙ ΙΣΤΟΡΙΑ

Κατασκευάζεται
και ασφαλώς
ολοκληρώνεται

- Έργο ζωτικής σημασίας και προτεραιότητας για την Ελλάδα και την Ευρώπη.
- Έργο που έχει ενταχθεί στα Διευρωπαϊκά Δίκτυα. Σημείο αναφοράς Διευρωπαϊκών και Πανευρωπαϊκών οδικών αξόνων και συνδυασμένων υποδομών για τις μεταφορές στην Ευρώπη.
- Έργο που ενισχύει τη γεωπολιτική, οικονομική και πολιτιστική παρουσία της Ελλάδας στην Ευρώπη, στα Βαλκάνια, στη Μεσόγειο

- και στις χώρες της Μαύρης Θάλασσας.
- Έργο που σέβεται το περιβάλλον, τον πολιτισμό και τον άνθρωπο.
- Έργο, που λειτουργεί ως καταλύτης για τη Χωροταξική, την Οικιστική και την Παραγωγική Ανασυγκρότηση της Βόρειας Ελλάδας.

ΕΧΟΥΝ ΟΛΟΚΛΗΡΩΘΕΙ ΣΕ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΕΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥΣ	94 κλμ
ΟΛΟΚΛΗΡΩΜΕΝΑ ΤΜΗΜΑΤΑ (δόθηκαν σε κυκλοφορία έως τον Σεπτέμβριο του 2001)	162 κλμ
ΟΛΟΚΛΗΡΩΜΕΝΑ ΤΜΗΜΑΤΑ (προς παράδοση έως το καλοκαίρι του 2002)	138 κλμ
ΤΜΗΜΑΤΑ ΥΠΟ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ	189 κλμ
ΕΧΟΥΝ ΜΕΛΕΤΗΘΕΙ ΚΑΙ ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ ΝΑ ΔΗΜΟΠΡΑΤΗΘΟΥΝ	97 κλμ
ΣΥΝΟΛΟ	680 κλμ
ΔΙΑΣΦΑΛΙΣΜΕΝΟΙ ΠΟΡΟΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΓΝΑΤΙΑ ΟΔΟ:	1,1 ΤΡΙΣ δρχ
ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 2001	

Το έργο χρηματοδοτείται από την:

- ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ
(Εθνικοί πόροι)
- ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΕΝΩΣΗ
(Ταμείο Συνοχής και Ευρωπαϊκό Ταμείο
Περιφερειακής Ανάπτυξης)
- ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΕΠΕΝΔΥΣΕΩΝ

Πυλαία - Κήποι
Κόμβος Αρδανίου

Εξωτερική Περιφερειακή Θεσσαλονίκης
(Λαγκαδάς - Δερβένι)

Γρεβενά - Κοζάνη (Δ. Μακεδονία)

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΟΣ
ΧΩΡΟΤΑΞΙΑΣ ΚΑΙ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΕΡΓΩΝ

ΕΓΝΑΤΙΑ ΟΔΟΣ Α.Ε.

Η ΕΡΤ στηρίζει τον κινηματογράφο

42ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου

9 - 18 Νοεμβρίου

ERT

ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΧΟΡΗΓΟΣ

www.ert.gr

Σώσε με

του Στράτου Τζίτζη

Η Άννα έχει μια τακτοποιημένη ζωή. Δουλεύει με ιδιαίτερη επιτυχία ως γραφίστας σε κάποια επιχείρηση, έχει σχέση μ' έναν άνδρα που πιστεύει ότι την αγαπάει, ζει σ' ένα άνετο και σύγχρονο σπίτι. Από τη μια στιγμή στην άλλη όμως όλα αλλάζουν. Χάνει τη δουλεία της, αντιλαμβάνεται ότι ο αγαπημένος της δεν αυτός που πίστευε και αντιμετωπίζει τον κίνδυνο να χάσει το σπίτι από την τράπεζα. Στις δύσκολες στιγμές της δεν της συμπαραστέκεται κανείς και εκείνη μόνη πηγαίνει στο παλιό αεροδρόμιο και αναπολεί μια παλιά αλλά όχι τελειωμένη ερωτική της ιστορία. Κάποτε στον ίδιο χώρο του αεροδρομίου απέρριψε τον Γιώργο, τον Γιώργο που της είχε στείλει ένα εισιτήριο και την περίμενε στην Αμερική. Οι δύσκολες ώρες της Άννας γεννούν σκέψεις και ερωτηματικά πώς θα ήταν αν έκανε διαφορετικές επιλογές στη ζωή της, πως θα ήταν αν βρισκόταν στο πλευρό του Γιώργου. Τότε σε ώρα κρίσης και αιχμής στέλνει στον Γιώργο ένα μήνυμα ζωής και του φωνάζει «Σώσε με». Με ιδιαίτερη ευαισθησία και λεπτεπίλεπτη δουλειά τόσο στο σενάριο όσο και στη σκηνοθεσία ο Στράτος Τζίτζης φιλοτεχνεί μια θαυμάσια ταινία για τη λαχτάρα του ανθρώπου ν' αγαπήσει και ν' αγαπηθεί.

B.P.

Δευτέρα 12 Νοεμβρίου, Ολύμπιον RENAULT, 22:30

Σ Υ Ν Ε Ν Τ Ε Υ Ξ Ε Ι Σ

Ένα αισθηματικό ντοκουμέντο

Στράτος Τζίτζης, σκηνοθέτης της ταινίας

Η πρώτη σας ταινία ήταν κωμωδία. Περνάτε τώρα σε μια δραματική δημιουργία.

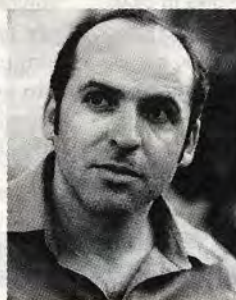
Με ενδιαφέρει να προσεγγίζω ό, τι με προκαλεί κάθε φορά, χωρίς να το κατατάσσω σε κάποιο συγκεκριμένο είδος. Γενικά, η κατάταξη σε είδη με προβληματίζει. Έτσι, την προηγούμενη ταινία μου δεν θα την ονόμαζα ακριβώς κωμωδία, αλλά, «σαρκωδία» και για την παρούσα θα δοκίμαζα τον νεολογισμό «αισθηματικό ντοκουμέντο».

Πώς μπορεί ένας άνδρας να διεισδύσει στη γυναικεία ψυχολογία;
Κατά τη γνώμη μου, όποιος θέλει να κάνει σινεμά οφείλει να ξεπερνά τον εαυτό του, άρα και το φύλο του, ώστε το έργο του να αφορά τον κόσμο. Αυτό δεν είναι καθόλου εύκολο, αφού, προσπατεί κάτι σαν εαυτό-θύσια. Όσον αφορά τον διαχωρισμό των φύλων, αυτός είναι ελάσσονος σημασίας

μπροστά στον διαχωρισμό σε αναισθητοποιημένα άτομα, ανεξαρτήτως φύλου. Και στις δύο πλευρές υπάρχουν, αυτοί/ αυτές που προκαλούν την οδύνη και αυτοί/ αυτές που την υφίστανται. Πάντως, ο καλλιτέχνης πρέπει να υπερασπίζεται τους δεύτερους/ες.

Η ταινία σας στοχεύει να προσελκύσει μόνο ελληνικό κοινό; Αναζητάτε ευκαιρίες για να μεταφέρετε αυτή την ιστορία εκτός συνόρων;

Για κάποιον που έχει στραφεί στο σινεμά του δημιουργού κι' έχει αποκλείσει παράλληλες δραστηριότητες, (τηλεοπτικές ή διαφημιστικές), είναι ζωτική σημασίας το άνοιγμα του εκτός Ελλάδας. Εδώ, η αγορά είναι πο-

λύ μικρή για να χρηματοδοτήσει εξ' ολοκλήρου μια τέτοια προσπάθεια και η θεσμική υποστήριξη παρέχεται με αμφίβολα κριτήρια (μέχρι στιγμής). Αναζητώ ευκαιρίες να κάνω ταινίες και γι' αυτό στοχεύω και εκτός συνόρων. Ελπίζω αυτή η ταινία να είναι ένα πρώτο βήμα.

Ποιες είναι οι προσδοκίες σας για το Σώσε με στο θεσμό του Φεστιβάλ;

Να κερδίσει η ταινία το αίσθημα του κόσμου και να συγκινήσει ακόμη και τους πιο επιφυλακτικούς απ' τους υποψιασμένους θεατές. Μια τέτοια ανταπόκριση θα ήταν η καλύτερη ανταμοιβή για όλους τους συντελεστές της ταινίας, που εργάστηκαν αφιλοκερδώς για την πραγματοποίησή της.

Συνέντευξη: Νίκος Πουρλιάρος

Μαρία Ζορμπά, ηθοποιός

[...] Οι καταστάσεις με τις οποίες βρίσκεται αντιμέτωπη η Άννα δεν είναι σπάνιες. Θα μπορούσαν να συμβούν στον καθένα. Η προδοσία, το ερωτικό ακατανόητο, η απειλή από μια σύγχρονη βίαιη πόλη, η ενοχή, το ανεκπλήρωτο, είναι ψυχικά μοτίβα, αναγνωρίσιμα που όλοι μας κουβαλάμε. Δουλειά του ηθοποιού είναι να παρατηρεί ακούραστα τον εαυτό του και τους άλλους και να μην φοβάται να κρατάει ζωντανή τη μνήμη του ώστε να μπορεί να την ανασύρει την κατάλληλη στιγμή. Η ιδιαιτερότητα του χαρακτήρα της Άννας είναι ο τρόπος που αντιμετωπίζει όλα αυτά που της συμβαίνουν. Είναι βαθιά ρομαντική. Δεν ξεχνάει το όνειρο της.

[...] Η αλήθεια είναι ότι δεν ξέρω τίποτα για τον έρωτα. Μόνο δεν μπορείς να τον αποφύγεις. Ο έρωτας λυτρώνει αλλά και σκοτώνει. Αν ήταν αντικείμενο θα του έβαζα την επιγραφή «προσοχή ευθραυστόν» ή «προσοχή κίνδυνος», «επικίνδυνα εκρηκτικά» αναλόγως. Το τέλος της ταινίας το εξέλαβα ως ευχή. Και σε συνδυασμό με τα λόγια του τρα-

γουδιού της Γιοβάννας στο τέλος, σαν ένα αισιόδοξο μήνυμα, που το έχουμε όλοι ανάγκη.

[...] Είχα πάντοτε συνεργασίες-σχέσεις στη δουλειά μου. Τις προτιμούσα από τις σκέτες συνεργασίες γι' αυτό και στο βιογραφικό μου θα βρείτε κάποιους σκηνοθέτες δύο, τρεις και τέσσερις φορές. Πιστεύω στις πιο μόνιμες συνεργασίες. Κατά τη γνώμη μου βοηθάνε και τον ηθοποιό ν' ανθίσει και τον σκηνοθέτη ν' ακουμπήσει τα οράματα του και να τολμήσει. Αισθάνομαι ότι το τέλμα στην υποκριτική είναι η σιγουριά. Θυμάμαι μια φράση του Λεωτέρη Βογιατζή σε μια πρώτη ανάγνωση «Διάβασε το έτσι απλά. Και να έχεις μια περιέργεια γι' αυτό να δεις που θα σε πάει». Αυτό το «που θα σε πάει» το κρατώ ακόμη. Όσο για τον κινηματογράφο αισθάνθηκα ότι είναι κάτι παρά πολύ ζωντανό, αμείλικτα ζωντανό. Δηλώνω απολύτως γοητευμένη και ξετρελαμένη. Ανυπομονώ για το επόμενο κινηματογραφικό ρόλο που ήδη υπάρχει. Και θέλω ο, τι έμαθα με τη συγκεκριμένη ταινία να δω πως θα το εξελίξω.

Συνέντευξη: Νίκος Πουρλιάρος

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΤΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ

Οι Αλέξης Καλοφωλιάς και Θάνος Αμοργινός μιλούν για τη μουσική της ταινίας

[...] Με τον Στράτο Τζίτζη, τον σκηνοθέτη, αρχίσαμε να συνεργαζόμαστε όσο διαρκούσαν τα γυρίσματα της ταινίας. Δουλεύαμε παράλληλα με την δημιουργία της ταινίας και αυτό ήταν κάτι που όλοι θέλαμε να γίνει. Με βάση λοιπόν τη δραματολογία της ταινίας γράψαμε τη μουσική...

[...] Κάθε σκηνή μας οδηγούσε σε συγκεκριμένο μουσικό ύφος και γι' αυτό γράψαμε πολλά διαφορετικά μουσικά θέματα, από ηλεκτρονικό στυλ με λούπες μέχρι κομμάτια με ακουστικά, φυσικά όργανα. Υπάρχει μια μουσική πολυμορφία επειδή εκεί μας πήγαινε η ίδια η ταινία...

[...] Ποιές θεωρούμε καλές και ιδιαίτερες μουσικές στιγμές στην ταινία; Κάτι πολύ καλό που κάναμε είναι, νομίζουμε, το κομμάτι που πήραμε της Δανάης, το "ας ερχόσουν για λίγο, στο οποίο κάναμε μια δική μας επεξεργασία, ένα ρεμίζ πάνω σε δική μας μουσική. Είναι μια δυνατή μουσική στιγμή στην ταινία...

[...] Υπάρχει επίσης μια σκηνή όπου διασκευάσαμε ένα ακόμη τραγούδι το "Τάγκο Νοτούρνα", το κάναμε σε μια εκτέλεση πολύ διαφορετική απ' ότι θα περίμενε κανείς, φέραμε κι έναν παραδοσιακό οργανοπαίκτη από την Ικαρία για να παίξει... Αυτές οι διασκευές ναι, ταιριάζουν στην ηρωίδα της ταινίας γιατί όσα της συμβαίνουν της συμβαίνουν στο τώρα, αλλά τα συναισθήματά της δεν αφορούν μόνο το σήμερα, είναι συναισθήματα που έχουν βιώσει και βιώνουν οι άνθρωποι σ' όλες τις εποχές...

Συνέντευξη: Αναστασία Γρηγοριάδου

Οι απεκεί

της Μαρίας Μαυρίκου

Ηεθνική ελληνική μειονότητα στην Αλβανία παρουσιάζεται μέσα από τη μακρόχρονη ιστορία της, από την αρχαιότητα μέχρι σήμερα. Διηγούμενη την ιστορία η σκηνοθέτης χρησιμοποιεί στοιχεία

από τους θρύλους, τη λογοτεχνία και την ποίηση, τη δημοτική μουσική με τα περίφημα πολυφωνικά τραγούδια της Βορείου Ηπείρου. Όλα αυτά τα συνδυάζει με τις προσωπικές ιστορίες των ίδιων των ανθρώπων οι οποίοι αγωνίστηκαν στο παρελθόν και συνεχίζουν να αγωνίζονται και σήμερα για να μείνουν σ' αυτόν τον τόπο, έναν τόπο μοναδικής απείραχτης ομορφιάς.

Η σκηνοθέτης για εννιά χρόνια κατέγραφε τη ζωή των Ελλήνων οι οποίοι της προσέφεραν τις μνήμες τους από τη σκληρή ζωή τους όλα αυτά τα χρόνια μέχρι σήμερα. Το σήμερα που τα ελληνικά χωριά ερημώνουν από τους νέους και μένουν μόνο οι ηλικιωμένοι με το παράπονο της εγκατάλειψης.

Μια ταινία ανθρωποκεντρική για τους φόβους, την ελπίδα, την αξιοπρέπεια, τη μνήμη

Τρίτη 13 Νοεμβρίου, Ολύμπιον RENAULT, 17:30

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ

Η ιστορία σαν παραμύθι

Μαρία Μαυρίκου, σκηνοθέτης

Η έρευνα για το ντοκιμαντέρ είναι ένα από τα κυριότερα στοιχεία του. Εσείς πόσο εύκολο ήταν να συγκεντρώσετε τα στοιχεία που απαιτούνταν;

Κάθε φορά που συλλαμβάνω την ιδέα δημιουργίας μιας ταινίας ερευνώ το θέμα μου μέχρι τελικής εξάντλησης. Ίσως λόγω των φιλολογικών σπουδών μου δεν ησυχάζω αν δεν μελετήσω κάθε βιβλίο, άρθρο, πηγή που υπάρχει για το συγκεκριμένο θέμα. Αυτό βέβαια προϋποθέτει πολύ χρόνο και σοβαρή προετοιμασία για να βγει κάτι πολύ καλό. Αυτό που θα «απελευθερώσει» στο έπακρο τις δημιουργικές μου δυνάμεις για να μπορέσω να έχω μια πολύ ουσιαστική «επικοινωνία» με την ψυχή του θεατή.

Πόσο καιρό κράτησε συνολικά η παραγωγή της ταινίας και ειδικά τα γυρίσματα στην Αλβανία; Τα γυρίσματα ξεκίνησαν το 1992 και τελείωσαν το 2000 με πολλά ταξίδια σ' όλες τις εποχές του χρόνου, σε πολύ δύσκολες συνθήκες και χωρίς δρόμους. Πολλές φορές κουβαλήσαμε τα μηχανήματα σε απάτητα βουνά γιατί, όχι απλά αυτοκίνητο δεν πήγαινε (αφού δεν υπήρχε δρόμος), αλλά ούτε ζωτανό δεν έβρισκες στα χωριά. Μέγαμε στα σπίτια (χωρίς ανέσεις) τις πιο πολλές φορές, δίπλα σε πολύ ζεστούς και φιλόξενους ανθρώπους. Τα τελευταία χρόνια ταξιδεύαμε με πολύ φόβο, λόγω απαγωγών και γενικά έλλειψη ασφάλειας. Πολλές φορές με συνοδεία ένοπλων συνοδών κάναμε τα γυρίσματα...! Όμως δεν βιαζόμουν ν' αποτυπώσω στο φιλμ και να τελειώσω με τις πρώτες μου εντυπώσεις από τον τόπο και τους ανθρώπους. Την εθνική ελληνική μειονότητα της Αλβανίας δηλαδή.

Ήθελα να καταλαγιάσουν μέσα μου σιγά σιγά με την πάροδο του χρόνου και ο ενθουσιασμός και η ομορφιά που αντίκρουσε η ψυχή μου, αλλά και ο θυμός ή η πικρία που πολλές φορές με καταλάμβανε για την κατάσταση που επικρατεί στους «Απ' εκεί» Έλληνες, τους Βορειοηπειρώτες.

Βασικό ρόλο στην ταινία παίζουν οι διηγούμενοι των Ελλήνων και ιδιαίτερα των ηλικιωμένων που ζουν εκεί.

Όχι εγώ, αλλά οι ίδιοι διηγούνται σαν παραμύθι, θ' έλεγα την ιστορία και τους θρύλους και τα πάθη τους αλλά και τις ελπίδες. Επιμένουν οι λίγοι που απέμειναν να κρατηθούν σ' ένα σβάλο χώμα, στο χώμα τους και στον τόπο τους και να μην ξενιτευτούν... Στις αρχές πολύ δύσκολα μου μιλάγαν, γιατί ο φόβος του καθεστώτος του Χότζα είχε φωλιάσει 50 χρόνια μέσα τους. Μου μιλάγαν φοβισμένοι, χαμηλόφωνα πολλές φορές με υποψία και τρόμο κοιτάζοντας την πόρτα φοβούμενοι έφοδο της αστυνομίας! Μάταια προσπαθούσα να τους καθησυχάσω ότι αυτά ανήκουν πια στο παρελθόν. Ύστερα από πολλά ταξίδια σ' όλα τα χωριά και τις πόλεις όπου ζει η εθνική ελληνική μειονότητα (απ' το Αργυρόκαστρο, Δέλβινο, Άγιοι Σαράντα, Χειμάρα ως την Κορυτσά) γνώρισα πιο κοντά τους ανθρώπους και μ' εμπιστεύτηκαν τόσο που δε χρειαζόταν πια να τους πιάσω, αλλά μόνοι τους μου άνοιγαν οι ίδιοι τις καρδιές τους.

Συνέντευξη: Βαγγέλης Ρηγάς

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ

Ένας νομάδας μαύρος στην Ευρώπη

Νίκος Τριανταφυλλίδης, σκηνοθέτης

Το ντοκιμαντέρ ξεκίνησε όταν ζούσε ακόμα ο Hawkins. Ο θάνατός του πώς επηρέασε την εξέλιξη της ταινίας;

Προσπαθήσαμε να μην αλλάξει καθόλου. Αναγκαστικά όμως κάποια πράγματα άλλαξαν. Το φινάλε της ταινίας θα ήταν στη λυρική σκηνή όπου ο Screamin' Jay θα πραγματοποιούσε το όνειρό του, που δεν ήταν άλλο από το να τραγουδήσει όπερα. Από τη στιγμή που απεβίωσε εγώ είχα το ηθικό βάρος, αφ' ενός να προστατέψω την εικόνα του επί τη απουσία του και αφετέρου να προσπαθήσω πάση θυσία να μην υπάρχει έστω μια ασυνείδητη μετάλλαξη αυτού που είχαμε συζητήσει και συμφωνήσει. Σε αυτό που εξαρχής ήθελα να κάνω και που δεν είναι άλλο από το να αποτυπώσουμε στο σελιλόιντ, αυτήν την τρομακτική ενέργεια ζωής, αυτή την όρεξη και το πάθος για επιβίωση που διακρίνει τον Hawkins. Η μόνη λύση ήταν να τον συναντήσω και να τον δω ξανά μέσα από τα βλέμματα των άλλων. Έτσι ευτυχώς υπήρχαν σύνενοχοι και αρχικά αναφέρω τον Τζιμ Τζάρμους και τον Ρούντι Πρωτρουόντι, που ήταν και οι ηθικοί αρωγοί. Ο Τζιμ χρησιμοποιώντας το "I put a spell on you" στο *Πέρα απ' τον παράδεισο*, σύστησε ξανά τον Jay σε μια γενιά ανυποψίαστων θεατών και ακροατών. Ο Ρούντι με το το γκρούπ του επίσης, έφερε ξανά τον Jay στο πάλκο και τον σύστησε σε μια γενιά "αφηνιασμένων γκαράζ πιτσιρικάδων" και οι οποίοι με τη σειρά τους πήραν τη σκυτάλη και διατήρησαν το παραμύθι. Από κει και πέρα ο Μπο Ντίντλεϊ, ο Άρθουρ Μπράουν, η

Ντιμάντα Γκαλάς, ο Έρικ Μπάρτον, ο καθένας με τον τρόπο του, έβαλε και μια ψηφίδα για να καταθέσουμε αυτήν την απόπειρα του πορτρέτου, αν και δεν πιστεύω στα πορτρέτα.

Πόσο εύκολο ήταν να μιλήσουν όλοι αυτοί οι καλλιτέχνες;

Ήταν πάρα πολύ απλό. Ήταν ώρες ώρες συγκινητικά απλό. Όλοι τους ήταν πάρα πολύ χαρούμενοι και το γεγονός ότι κανείς δε ζήτησε καν αμοιβή, είναι πάρα πολύ σημαντικό. Συνήθως αυτές οι συνεντεύξεις είναι πληρωμένες. Αλλά εδώ δε μιλάμε για συνεντεύξεις, δε νομίζω ότι το ντοκιμαντέρ είναι τηλεοπτικό ρεπορτάζ, ούτε νομίζω ότι ο σκηνοθέτης είναι ρεπόρτερ. Εγώ προσπάθησα ν' αφουγκραστώ κάποιες εξομολογήσεις.

Από τη συνάντησή σας με τον Screamin' Jay Hawkins τι είναι αυτό που σας έμεινε περισσότερο;

Αυτό που βλέπετε, αυτό έζησα κι εγώ. Δεν υπάρχει καμιά ιστορία παρασκηνίων. Ήταν μια πάρα πολύ ωραία σχέση που εξελίχθηκε σε μια πάρα πολύ ωραία φιλία μ' έναν τρελό Έλληνα κι έναν νομάδα μαύρο στην Ευρώπη. Αυτά τα πράγματα καμιά φορά συμβαίνουν μόνο στο σινεμά, γι' αυτό άλλωστε και κάνουμε σινεμά.

Συνέντευξη: Βαγγέλης Ρηγάς

Screamin' Jay Hawkins - I put a spell on me

του Νίκου Τριανταφυλλίδη

Ένας θρύλος της μουσικής αποκαλύπτεται μέσα από το φιλμ του ντοκιμαντέρ του Νίκου Τριανταφυλλίδη. Η ζωή και το έργο του μεγάλου μουσικού αποτυπώνεται μπροστά στην κάμερα. Ο ίδιος μιλάει κατά την επισκεπή του στην Ελλάδα, λίγο πριν τον αιφνίδιο θάνατό του. Έχοντας έρθει για δυο συναυλίες γνωρίστηκε με τον σκηνοθέτη. Εκτός αυτού άλλοι καλλιτέχνες όπως οι Τζιμ Τζάρμους, Έρικ Μπάρτον, Ντιμάντα Γκαλάς εμφανίζονται μιλώντας για τον Jay και εκφράζοντας το θαυμασμό τους. Ο σκηνοθέτης και λόγω της προσωπικής του γνωριμίας έχει την απόλυτη πρόσβαση στα παρασκηνία και αποκαλύπτει κρυμμένες ιστορίες πίσω από τη σκηνή με παράξενους οπαδούς, καλλιτέχνες και φυσικά τον ίδιο τον Hawkins.

B.P.

Τρίτη 13 Νοεμβρίου, Cine Τάκης Κανελλόπουλος, 20:00

Είδωλο και ρόλος

του Φρέντυ Βιανέλλη

Η πρωταγωνίστρια του φιλμ είναι ηθοποιός. Είναι όμως και σύζυγος και μητέρα. Βρίσκεται στο σπίτι της, τα παιδιά της έχουν φύγει για το σχολείο και εκείνη προετοιμάζεται για το ανέβασμα του θεατρικού έργου του Παντελή Χόρν *Το Μελετάκι*. Το έργο καταπιάνεται με το θέμα της ερωτικής απιστίας. Εκείνη βιώνει την ερωτική απιστία στην προσωπική της ζωή. Είναι διλήμμη, μόνη. Διψάει για επικοινωνία αλλά δίπλα της δεν βρίσκεται κανένας να μιλήσει. Μένει πιστή στις μητρικές της υποχρεώσεις. Συμμαζεύει, καθαρίζει αλλά οι άσχημες σκέψεις δεν την εγκαταλείπουν. Ζηλεύει αλλά προσπαθεί να το ελέγξει. Κάνει προσπάθειες να ξεχαστεί και βουτάει στη μελέτη του έργου της. Η τέχνη παραδειγματίζει. Το θέατρο μπορεί να λειτουργήσει και ψυχαναλυτικά, αποφορτιστικά. Οι ώρες περνούν. Τα παιδιά γυρίζουν από το σχολείο. Η ηθοποιός έχει ολοκληρώσει τη μελέτη, η μάνα δεν διψάει πια. Καμιά από της δυο δεν είναι μόνη. Ο Φρέντυ Βιανέλλης με το alter ego του σ' αυτή την απόπειρα την ηθοποιό Υβόνη Μαλιτέζου επικειρούν να σπουδάσουν κινηματογραφικά τη δραματουργική δύναμη του έργου του Παντελή Χόρν *Μελετάκι* υπό τη θεατρική συμπαράσταση του θεατράνθρωπου Θεωρή Γκόννη.

Τρίτη 13 Νοεμβρίου, Ολύμπιον RENAULT, 13:30

Υβόνη Μαλιτέζου, ηθοποιός

[...] Είναι εξαιρετικά ενδιαφέρον για έναν ηθοποιό να ξαναβλέπει έναν θεατρικό ρόλο μέσα από την εμπειρία μιας άλλης τέχνης όπως είναι ο κινηματογράφος. Στο θεατρικό έργο του Παντελή Χόρν *Το μελετάκι* το θέμα της συζυγικής πίστης και της εξαπάτησης περνάει μέσα από τη φόρμα της κωμωδίας, της σάτιρας και του ανάλαφρου πόνου. Στο φιλμ η ηρωίδα βιώνει το ίδιο θέμα με τρόπο δραματικό. [...] Η ηρωίδα αντλεί εμπειρίες από τη ζωή της για να παίξει το ρόλο και ο ρόλος στο θεατρικό έργο την βοηθάει να κατανοήσει το αντίστοιχο γεγονός που συμβαίνει στην προσωπική της ζωή. Ο θεατρικός ρόλος και η πραγματική ζωή αλληλοεπηρεάζονται και αλληλοτροφοδοτούνται. Ο κωμικός ρόλος στο θεατρικό έργο μετατρέπεται στην ταινία σε θρίλερ καθώς η απιστία του συζύγου της την οδηγεί σε παρακρούσεις, έμμενες ιδέες, ψυχική ανισορροπία.

Ο καλύτερός μου φίλος

των Λάκη Λαζόπουλου, Γιώργου Λάνθιμου

Ο Λάκης είναι ασφαλιστής. Κερδίζει ως μόνονος από την εταιρία που εργάζεται ένα ταξίδι στο εξωτερικό. Ετοιμάζεται να ταξιδέψει μόνος. Ωστόσο διάφορα κωμικοτραγικά γεγονότα στον δρόμο προς τον αερολιμένα παίζουν καθοριστικό ρόλο και αποβαίνουν μοιραία αφού χάνει την πτήση του. Απογοητευμένος γυρίζει σπίτι. Εκεί όμως τον περιμένει κάτι ακόμη χειρότερο. Η γυναίκα του συνειρσίζεται ερωτικά στη συζυγική τους κλίνη με τον καλύτερο του φίλο. Ακολουθώντας την συμβουλή της μάνας του: «Να σκέφτεσαι πέντε λεπτά προτού ενεργήσεις» φεύγει ήσυχος από το σπίτι. Αρχίζει μια περιπλάνηση στη νυχτερινή Αθήνα και αναλογίζεται τις σχέσεις της ζωής του.

N.P

Τρίτη 13 Νοεμβρίου, Cine Τάκης Κανελλόπουλος, 13:30

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ

Το θέατρο στο σινεμά

Φρέντυ Βιανέλλης, σκηνοθέτης

Κύριε Βιανέλη η ταινία σας είναι ανεξάρτητη. Πώς καταφέρατε και καλύψατε τις ανάγκες της παραγωγής;

Οι οικονομικές ανάγκες μιας Δονκιχωτικής παραγωγής σε αναγκάζουν να χρησιμοποιήσεις τους φίλους σου. Ελπίζεις να παραμείνουν φίλοι και μετά την ολοκλήρωσή της. Τις υπόλοιπες οικονομικές απαιτήσεις τις κάλυψα προσωπικά. Αυτές τις παραγωγές οι συνεργάτες τις αντιμετωπίζουν με τρόπο φιλικό. Υπάρχει έντονη αίσθηση του κοινού στόχου και του κοινού μόχθου. Σ' αυτό το ευαίσθητο σημείο είναι σημαντικό να μην υπάρχει προσπάθεια εκμετάλλευσης και να παραμείνει καθαρή αυτή η πολύτιμη ατμόσφαιρα συνεργασίας.

Απ' ο, τι κατάλαβα εκτιμάτε ιδιαίτερος το θεατρικό έργο *Μελετάκι* του κυρίου Χόρν. Τι το ιδιαίτερο διαθέτει αυτό το έργο που σας ερέθισε δημιουργικά;

Ο δημιουργικός ερεθισμός είναι μέρος της ζωής σου απ' την στιγμή που βάζεις δυο πλάνα στην σειρά. Τα βλέπεις να παίρνουν μορφή και να γεννάται η σκληρή πραγματικότητα, «θέλεις να κάνεις ταινία». Τα τελευταία χρόνια τέσσερις φορές προετοίμασα διαφορετικά σενάρια τα υπέβαλα στους γνωστούς δρόμους χρηματοδότησης χωρίς αποτέλεσμα. Χρειαζόμουν κάτι που θα οδηγούσε σε μια ταινία από άλλο δρόμο και θα ήταν σε οικονομικά αντιμέτωπιστα μεγέθη. Το κάτι συναντήθηκε μαζί μου ένα βράδυ, κατά την διάρκεια της ονομαστικής εορτής ενός φίλου. Καλεσμένος ήταν και ο Θεωρή Γκόννης. Μιλήσαμε για την θεατρική παράσταση που προετοίμαζε. Τον ρώτησα πως θα του φαινόταν η ιδέα να γυρίσει μια ταινία όπου η θεατρική παράσταση θα ήταν μέρος της δράσης. Δέχτηκε απλόχερα. Το ίδιο απλόχερα δέχτηκαν και οι ηθοποιοί της παράστασης.

Θα λέγατε ότι η ταινία σας είναι πειραματική;

Η πορεία της περιπέτειας που γέννησε την ταινία έχει μια ελεύθερη προσέγγιση με τα κινηματογραφικά πράγματα. Η ίδια η πορεία υπαγόρευε και την κινηματογραφική της αντιμετώπιση. Δεν ξέρω αν αυτό χαρακτηρίζεται πειραματικός κινηματογράφος. Προσωπικά θα μου πήγαινε καλύτερα ο όρος ελεύθερος. Δεν θέλω να δεσμευτώ πως είναι αυτό ή εκείνο. Το ελεύθερος βέβαια δεν σημαίνει χύμα, έχει κανόνες και άξονες ισορροπίας καθαρούς και συνεπείς.

Συνεντεύξεις: Νίκος Πουρλιάρος

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ

Σκηνοθεσία για δύο

Γιώργος Λάνθιμος, σκηνοθέτης

Οι προβληματισμοί σας ως άνθρωπος είναι ταυτόσημοι μ' αυτούς των ηρώων;

Η διαφορά ηλικίας μου με τους ήρωες της ταινίας μου δίνει αρχικά μια απόσταση από τους συγκεκριμένους προβληματισμούς. Όμως τα σημαντικά γεγονότα με τα οποία έρχονται αντιμέτωποι οι χαρακτήρες, καθώς και η επίδραση που έχουν στο ψυχισμό και στον τρόπο που βλέπουν τον κόσμο γύρω τους, μου είναι απολύτως προστά. Η προσπάθειά μου επικεντρώθηκε στο να μετατρέψω σε εικόνα το πόσο διαφορετικά αντιλαμβάνεται πια ο κάθε χαρακτήρας και κυρίως ο κεντρικός ήρωας, αυτό που ζει αλλά και τους ανθρώπους με τους οποίους ζει.

Πώς είναι να δουλεύετε μαζί μ' έναν άλλο σκηνοθέτη;

Η συνεργασία με έναν άλλο δημιουργό, ο οποίος έχει γράψει το σενάριο της ταινίας, μπορεί να σε αφήσει να οραματιστείς και να επιτύχεις κάτι, πάντα σε σχέση με κάτι που υπάρχει ήδη γραμμένο σ' ένα χαρτί. Μιλώντας σ' αυτό το επίπεδο η δημιουργική ελευθερία στον τομέα για τον οποίον ήμουν υπεύθυνος

(η κινηματογράφηση του σεναρίου και όλες οι απαραίτητες αισθητικές επιλογές για την πραγμάτωση του) ήταν απόλυτη.

Πώς είναι το να συνεργάζεται ένας νέος δημιουργός με τον Λάκη Λαζόπουλο;

Είναι μεγάλη τύχη να δουλεύει ένας νέος άνθρωπος πλάι σ' έναν καταξιωμένο, έμπειρο και διορατικό δημιουργό. Γιατί το σημαντικό σ' αυτή την περίπτωση είναι η τόλμη του Λάκη να επιλέξει κάτι καινούριο και μη δοκιμασμένο, χωρίς κανέναν διασταγμό, καμία αναστολή. Για να λειτουργήσει μια τέτοια συνεργασία πρέπει αυτός που εμπιστεύεται το νέο δημιουργό να μην έχει το φόβο της αποτυχίας. Έτσι μόνο μπορεί να αφήσει ελεύθερο το νέο δημιουργό και να επωφεληθεί από το ταλέντο και τις φρέσκιες ιδέες του. Αντίστοιχα ο νέος δημιουργός μπορεί να αντλήσει εμπειρία από τα πράγματα που ξέρει καλά ο άλλος. Και έτσι έγινε.

Συνέντευξη: Νίκος Πουρλιάρος

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΤΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ

Ο Νίκος Σιδηροκαστρίτης μιλά για τη μουσική της ταινίας

[...] Πώς συναντηθήκαμε με τον Φρέντυ Βιανέλλη; είχε παρακολουθήσει κατά κάποιον τρόπο μουσικές δουλειές μου αλλά νομίζω ότι καταλυτικό ήταν όταν με είδε να παίζω με έναν έλληνα σαξοφωνίστα τον Σ. Σύρρος, έναν καταπληκτικό μουσικό. Αφού λοιπόν μας άκουσε να παίζουμε μαζί –παίξαμε περίπου στο Τριανόν, σ' ένα αφιέρωμα του Σκολιμόφσκι– ο Φρέντυ μου είπε «θέλω να παίξεις στην ταινία που ετοιμάζω, νομίζω ότι ταιριάζεις στην αισθητική της»...

[...] Είναι αλήθεια ότι η μουσική που κάνω, και το έχω συζητήσει αυτό με τον Φρέντυ, είναι για ένα συγκεκριμένο κώδικα μουσικό, δεν μπορείς να το κάνεις για οτιδήποτε. Βέβαια αυτό που έχει κάνει ο Φρέντυ έχει μια σχέση με την αγωνία τη δικιά μου, την προσωπική. Κατά κάποιο τρόπο επικοινωνούμε σ' έναν κοινό κώδικα αναζήτησης. Έτσι κάθισα κι έπαιξα... [...] Μου ζήτησε ένα ρυθμικό μοτίβο αρχικά και μετά το ένα έφερε το άλλο... Αυτό που θέτει για μένα η ταινία είναι η εσωτερική αγωνία ενός ανθρώπου –ιδίαι μ'αυτή που έχουμε πολλοί άνθρωποι εν τέλει που ψάχνουμε να βρούμε κάτι το οποίο δεν ξέρουμε αν θα βρούμε ποτέ στη ζωή μας– κι αυτό προσπάθησα να κάνω μουσική...

Ο Γιάννης Νάσιος (Εάξας) μιλά για τη μουσική της ταινίας

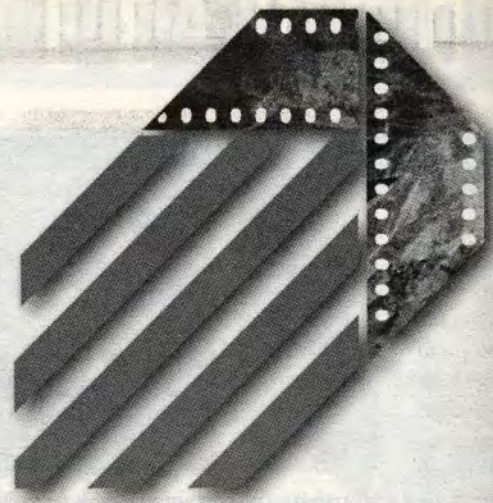
[...] Όταν ο Λάκης (Λαζόπουλος) ζήτησε μια μουσική συνεργασία για την ταινία του, διάβασα το σενάριο και με τη δική μου αισθητική, το μινιμαλισμό, την αφαίρεση, τη φαντασία, άρχισα να γράφω το τραγούδι των τίτλων. Έτσι έγραψα το *au revoir*, και μ' άρεσε που αν το ακούς και δε βλέπεις την ορθογραφία των λέξεων μπορείς να φαντάζεσαι διάφορα για το τι λέει το τραγούδι. Έγραψα λοιπόν «αν φύλλο γκρι, αν φύλλο ροζ, χαθούν μαζί, μαύρα ταμπού, αν ραντεβού...» για να παίξω με την ιστορία της ταινίας. Κι επειδή το θέμα της ταινίας είναι σκληρό, όπως και να το κάνουμε, η γυναίκα του πηγαίνει με τον καλύτερο του φίλο, εγώ ήθελα να κάνω ένα κομμάτι ρομαντικό. Να σου πω και το απίστευτο, το κομμάτι τό έγραψα στην... Πίνδο όπου ήμουν για ένα διάστημα... Καμία σχέση δηλαδή, αλλά ο χώρος τελικά δεν έχει μάλλον και πολλή σημασία, το θέμα είναι τι κουβαλάς εσύ, όπου κι αν είσαι για να γράψεις κάτι...

[...] Για ένα και μόνο τραγούδι δούλεψα απίστευτες ώρες αλλά έτσι κάνω πάντα. Τη δουλειά μου θέλω να τη συγκρίνω με δουλειές που γίνονται έξω, να κάνω ένα κομμάτι που να μπορεί να σταθεί, να είναι cult και έξω. Έτσι δουλεύω, με ξένα πρότυπα, δεν μ' ενδιαφέρει τι κάνει εδώ ο κόσμος... [...] Η εμπειρία αυτή της επαφής με τον κινηματογράφο μ' άρεσε πολύ και θέλω να κάνω κι άλλα πράγματα για τον κινηματογράφο στο μέλλον. Και αυτή τη φορά σκέφτομαι να χτυπήσω πόρτες εσκεμμένες, να «δειγματίσω» δουλειές μου σε μερικούς ανθρώπους που με ενδιαφέρουν γιατί η ιστορία soundtrack μ' αρέσει πολύ. Να σου πω την αλήθεια η μουσική για μένα γενικά είναι τελείως soundtrack κι αυτό με συναρπάζει...

Συνεντεύξεις: Αναστασία Γρηγοριάδου

Πέρα από τα σύνορα
κινηματογραφική πολιτική στην Ευρώπη και τον κόσμο

- SEE Cinema Network, το Κινηματογραφικό Δίκτυο της ΝΑ Ευρώπης
- διεθνή συνέδρια και εργαστήρια
- συναντήσεις και συνεργασίες

Ελληνικό Κέντρο Κινηματογράφου

Δίπλα στους νέους
κινηματογραφιστές
για το μέλλον της ελληνικής κινηματογραφίας

- χρηματοδοτικά προγράμματα
- διακρίσεις-κίνητρα
- βραβεία
- υποτροφίες

Filmcenter

το εναλλακτικό δίκτυο αιθουσών

- Απόλλων, Άστρον, Τριανόν, Γκι Παλαί, Αφαία
- ελληνικός και ξένος ποιοτικός κινηματογράφος
- πολιτιστικές εκδηλώσεις

Επικοινωνία

με τους επαγγελματίες και το κοινό

- περιοδικό *EKΚεντρικά*
- περιοδικό *GFC-Hellas Film*
- δικτυακός τόπος www.gfc.gr
- κατάλογοι ταινιών
- μονογραφίες σκηνοθετών
- ειδικές εκδόσεις

Ενίσχυση της ελληνικής κινηματογραφίας

για τη δημιουργία και την ανάπτυξη

- χρηματοδοτικά προγράμματα για ταινίες μεγάλου και μικρού μήκους, ντοκιμαντέρ, κινούμενα σχέδια, ταινίες για παιδιά και νέους
- εργαστήριο σεναρίου
- στήριξη της ανεξάρτητης παραγωγής και του Έλληνα δημιουργού

Προώθηση της ελληνικής ταινίας

στην Ελλάδα και το εξωτερικό

- προώθηση και διαφημιστική προβολή
- υποστήριξη της διανομής στις αίθουσες
- πωλήσεις στην Ελλάδα και τις διεθνείς αγορές
- προβολή και προώθηση στα διεθνή φεστιβάλ
- αξιοποίηση ευρωπαϊκών προγραμμάτων
- οργάνωση αφιερωμάτων, αναδρομών και εκδηλώσεων

στηρίζοντας τον ελληνικό κινηματογράφο

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

Ελληνικό Κέντρο Κινηματογράφου

Πανεπιστημίου 10, 10671 Αθήνα • Τηλ. 010-3631733, 010-3634586, Fax: 010-3614336 • www.gfc.gr • e-mail: info@gfc.gr

Πολίτης 63/Citizen 63

(Μ. Βρετανία, 1963)

Μπάρι Λάνγκφορντ: Ένας εβραϊός επιχειρηματίας διχάζεται ανάμεσα στη δουλειά του και στην επιθυμία του να εκφραστεί ως ατζέντης ποπ συγκροτημάτων... **Μάριον Νάιτ:** Μια δεκαπεντάχρονη υιοθετημένη από ένα ζευγάρι του Στρατού της Σωτηρίας εξεγείρεται ενάντια σε μια θρησκόληπτη οικογενειακή ζωή.

Money into light

(Μ. Βρετανία, 1985)

Ένα ντοκιμαντέρ του BBC για τον John Boorman.

Οι νεοφερμένοι/The newcomers

(Μ. Βρετανία, 1964)

Ένα ντοκιμαντέρ έξι επεισοδίων για τη ζωή του νεαρού ζευγαριού Άντονι και Άλισον Σμιθ. Γυρισμένο στη διάρκεια των τελευταίων τεσσάρων μηνών της εγκυμοσύνης της Άλισον, αποκαλύπτει σε κάθε επεισόδιο (γυρισμένο σε διαφορετικό ύψος) μιαν άλλη όψη της ζωής τους. Θα προβληθούν τα Η αρχή (30') και Περιμένοντας (41').

Lee Marvin: a personal portrait
by John Boorman

(ΗΠΑ, 1998)

Ο Τζον Μπούρμαν σκιαγραφεί την προσωπικότητα του στενού του φίλου Λι Μάρβιν και αναλύει τη συνεργασία τους στις ταινίες Ο επαναστάτης του Αλκατράζ και Δύο λιοντάρια στον Ειρηνικό.

Τρίτη 13 Νοεμβρίου, Cine Φρίντα Λάιπα, 13:00

Eduardo Antín (Quintín)

Διαιτητής του ποδοσφαίρου, καθηγητής μαθηματικών, κριτικός κινηματογράφου, διευθυντής του Φεστιβάλ του Μπουένος Άιρες, ο Quintín είναι μια χαρισματική προσωπικότητα. Μιλά με την ακρίβεια ενός καθηγητή μαθηματικών και ο λόγος του είναι γεμάτος πάθος και συναίσθημα όταν αναφέρεται στις ταινίες. Στις γραμμές που ακολουθούν σχολιάζει την κινηματογραφική κριτική και τη νέα τεχνολογία, αναφέρεται στην κατάσταση στο χώρο του κινηματογράφου στην Αργεντινή και επισημαίνει τους πιο σημαντικούς κατά την άποψη του σκηνοθέτες της χώρας του...

ΔΙΑΙΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΚΡΙΤΙΚΗ

Νομίζω ότι υπάρχουν κάποιες ομοιότητες μεταξύ ενός κριτικού κινηματογράφου και ενός διαιτητή ποδοσφαίρου. Ένας κριτικός αποφασίζει ενώπιον των ομάδων, για τις πράξεις που συμβαίνουν στο γήπεδο. Και στις δύο περιπτώσεις κρίνεις και αποφασίζεις και επιπλέον και τα δύο επαγγέλματα είναι μη δημοφιλή στο κοινό. Είναι επαγγέλματα που προκαλούν την καχυποψία.

Δεν σκέφτομαι καθόλου το κοινό, όταν γράφω μια κριτική. Η αντίληψη που έχω για την κινηματογραφική κριτική αποκλείει το κοινό. Όταν γράφω μια κριτική απευθύνομαι στο σκηνοθέτη ή στους ανθρώπους που έκαναν την ταινία. Και όταν είσαι διαιτητής του ποδοσφαίρου δεν πρέπει να σκέφτεσαι τι θα πει το κοινό ή οι ομάδες, για τις αποφάσεις που παίρνεις. Και στις δύο περιπτώσεις υπάρχει πίεση από το κοινό, την οποία πρέπει να αγνοείς.

ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΑ ΚΑΙ ΚΡΙΤΙΚΗ

Όταν γράφεις μια κριτική για μια ταινία θα πρέπει να επιμένεις να υπάρχει μια λογική ακολουθία επιχειρημάτων. Είναι σαν να αποδεικνύεις ένα θεώρημα των μαθηματικών. Βέβαια μια κριτική μιας ταινίας δεν είναι πάντα τόσο ακριβής και συγκεκριμένη στα επιχειρήματα της, όπως στην απόδειξη ενός θεωρήματος. Ωστόσο στην κριτική όλα όσα γράφεις θα πρέπει να είναι ελεγμένα. Θα πρέπει να σκέφτεσαι συνεχώς δύο πράγματα: Αυτά που έχεις γράψει για την ταινία και το ενδεχόμενο αυτά να είναι αντιφατικά και αλληλοσυγκρουόμενα.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ ΚΑΙ ΤΑΙΝΙΕΣ ΣΤΗΝ ΑΡΓΕΝΤΙΝΗ

Η οικονομική κατάσταση σήμερα είναι πολύ άσχημη. Είχαμε επίσης και στο τέλος της δεκαετίας του 80, μια αντίστοιχη με την τωρινή οικονομική κρίση, μια κατάσταση υψηλού πληθωρισμού. Όμως εκείνη δεν διήρκεσε πολύ. Τώρα έχουμε την κατάρρευση της οικονομίας, με υψηλή ανεργία. Το κράτος δεν έχει χρήματα για τίποτα, παρά μόνο να πληρώσει τις δόσεις των δανείων. Οι μισθοί και οι συντάξεις μειώνονται και η κατάσταση είναι πολύ δραματική. Είμαστε στα πρόθυρα μιας σοβαρής κρίσης που δεν ξέρουμε που θα μας οδηγήσει. Υπάρχει κάτι παράδοξο σε αυτήν την κατάσταση. Η οικονομική κρίση επηρέασε κατά κάποιον τρόπο τον χώρο του κινηματογράφου

—υπάρχουν μειώσεις του αριθμού των εισιτηρίων— και από την άλλη υπήρξε ένας νόμος της κυβέρνησης που χρηματοδοτεί τον κινηματογράφο με 50 εκατομμύρια δολάρια κάθε χρόνο. Η κινηματογραφική βιομηχανία δεν είναι ο χειρότερος τομέας της οικονομίας. Ο κινηματογράφος ζει σ' ένα περιβάλλον θερμοκηπίου, στη δίνη της οικονομικής κρίσης. Στο περιβάλλον μιας φιλελεύθερης οικονομίας, χωρίς κανενός είδους προστασίας, ο κινηματογράφος ακόμα προστατεύεται από το κράτος. Δεν ξέρω αν αυτό θα διαρκέσει για πολύ ακόμα αλλά τα πράγματα μέχρι τώρα πάνε καλά.

ΕΝΑ ΡΕΑΛΙΣΤΙΚΟ ΣΙΝΕΜΑ;

Υπάρχουν στις ταινίες ρεαλιστικές καταστάσεις και υπάρχει συχνά και ένα ντοκιμαντερίστικο ύφος—όμως δεν είμαι πολύ σίγουρος αν αυτές οι ταινίες είναι ρεαλισμός. Δεν υπάρχει μια ακριβής απεικόνιση της κατάστασης—δεν είναι ταινίες παραδείγματα της κατάστασης στην κοινωνία. Αυτό που υπάρχει είναι ότι η πραγματικότητα διεισδύει και διαπερνά όλες αυτές τις ταινίες. Οι ταινίες είναι ανοικτές στην πραγματικότητα. Αυτό ίσως είναι και το κοινό στοιχείο που έχουν όλες οι ταινίες του αφιερώματος.

ΟΙ ΣΗΜΑΝΤΙΚΟΤΕΡΟΙ ΣΚΗΝΟΘΕΤΕΣ

Οι ταινίες που παρουσιάζονται είναι πρώτες ή δεύτερες των σκηνοθετών. Για μένα αυτή είναι μια γενιά σκηνοθετών, από την οποία θα πρέπει να περιμένουμε πολλά στο μέλλον. Νομίζω ότι ο Alonso (Ελευθερία), ο Trapero (Κόσμος Γερανός), η Martel (Βάλτος) και ο Caetano (Πίτσα, Μπίρα και Τσιγαράκια, Βολιβία) είναι οι σημαντικότεροι απ' αυτήν την γενιά. Αν δείτε τις ταινίες τους θα καταλάβετε ότι έχουν ένα κόσμο, ένα βλέμμα. Είναι καλλιτέχνες—σκηνοθέτες.

ΨΗΦΙΑΚΟ ΣΙΝΕΜΑ

Με μια ψηφιακή κάμερα μπορείς να κάνεις μια ταινία με πολύ χαμηλό προϋπολογισμό. Όμως κάποιες απ' αυτές τις ταινίες από την Αργεντινή έχουν γυριστεί με φιλμ και επίσης με πολύ χαμηλό προϋπολογισμό, χωρίς καθόλου χρήματα. Έτσι μιλώντας με όρους παραγωγής δεν υπάρχει τεράστια διαφορά σε σχέση με μια ταινία που γυρίστηκε με ψηφιακή κάμερα. Από την πλευρά της αισθητικής έχουμε ταινίες όπως η τελευταία του Eric Rohmer, ο οποίος χρησιμοποιεί μ' ένα υπέροχο τρόπο την νέα τεχνολογία. Ή ο Kiarostami στην τελευταία του ταινία ABC Africa, που έχει γυρι-

στεί με ψηφιακή κάμερα, ξέρει πως να την χρησιμοποιήσει. Η νέα τεχνολογία δεν κάνει προσιτή τη σκηνοθεσία στους πάντες. Πρέπει να ξέρεις πως να την χρησιμοποιήσεις. πως να εκμεταλλευθείς τις δυνατότητες που σου παρέχει. Πρέπει να έχεις συνείδηση τού τι πραγματικά σημαίνει σκηνοθεσία μιας ταινίας.

Συνέντευξη: Δημήτρης Μπάμπας

PHOTOTECH

ΔΙΚΤΥΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ - ΧΑΛΚΙΔΙΚΗ - ΣΑΝΤΟΡΙΝΗ - ΚΑΒΑΛΑ

smile!

έγχρωμες φωτογραφίες σε 30'

Πάροδος Αμύντα 1, 56431 Ηλιούπολη, Θεσσαλονίκη
Τηλ. 031.600308, Fax. 031.604307, e-mail: phototech@phototech.gr, www.phototech.gr

ΠΡΩΤΟ FIRST SHOT ΠΛΑΝΟ

Hundstage / Dogdays Ulrich Seidl (Austria, 2001)

The suburbs have long been a favourite target for filmmakers looking to skewer the banality of existence. The affluent and antiseptic nature of these middle-class enclaves are more often than not depicted with contempt and ridicule. A palpable, vehement disdain for the empty pettiness of bourgeois life has always run throughout Seidl's work, if only in the margins. But with Dog Days, he sets out to completely obliterate any notion of the suburbs as a safe from the dark side of humanity.

With his thoroughly contemptuous perspective on the very nature of human existence, Seidl continues to blur the line between reality and fiction. Utilizing a documentary shooting style, a script but no written dialogue, and mostly non-actors, he tells the interwoven story of a group of neighbours in the same suburban housing area over the course of a suffocating, hot summer day. The characters in Dog Days all seem convinced that they are exercising their own agency, taking full control of their lives and their destinies. But through Seidl's lens they appear aimless, reckless and morally decrepit. A retired husband obsessively regulates his life—he inspects the weight of the groceries he buys, the noise level of his environment and his housekeeper. For his fiftieth wedding anniversary, he is planning a special celebration—but it's not with his wife. A one-time beauty queen devotes herself to her boyfriend. When a wild night at a disco ends in jealousy and violence, the stage is set for the next day's reconciliation.

A couple who have been divorced for ages, but continue to live together in their small family home, spend their days waiting for the other to move out, and in the process make each other's life sheer hell. Meanwhile, a teacher is making herself up for the evening. When her lover finally arrives, he's accompanied by a friend. The evening is filled with fun and games, alcohol and sex, until it finally takes a turn none of them anticipated.

Seidl takes an everyday weekend full of ordinary catastrophes and infuses it with an atmosphere of rampant, seething aggression. He continues to explore his favourite narrative concerns: the loss of and desire for love, and the hopeless impossibility of finding love. Yet the film is also imbued with tiny, near-Lynchian moments of grace. The suburban landscape of monotonous housing tracts and endless strip-malls has seldom been depicted with such fierce condemnation.

Dimitri Eipidis

Σήμερα στο 10 στα 10

14:50 - Ο Michiel van Jaarsveld (Οι Ακυβέρνητοι / Adrift, Ολλανδία) συναντά τον Κωνσταντίνο Καζάκο.

ΝΕΟΙ ΟΡΙΖΟΝΤΕΣ

Νέα πατρίδα / Det nya landet

του Γκέιρ Χάνστεν Γιόργκενσεν (Ολλανδία, 2001)
Ο 15χρονος Ali από την Σομαλία και ο 40χρονος Massud από το Ιράν συναντιούνται σ' έναν καταυλισμό μεταναστών στην νότια Σουηδία. Έχοντας συνεχώς πάνω απ' το κεφάλι τους τον κίνδυνο της απέλασης αποφασίζουν να κάνουν ένα ταξίδι στην Σουηδική ύπαιθρο μεσ' το καλοκαίρι. Στον δρόμο τους συναντούν την Louise, μια πρώην Μις Σουηδία που βιώνει την μοναξιά τους και μοιράζεται την λαχτάρα τους για μια καλύτερη ζωή.

Κυρίως πρόγραμμα - Cine Tzon Κασσαβέτης, 15:00

Η γυναίκα με το πέπλο / Rusary abi

της Ραχσάν Μπανί-Ετεμάντ (Ιράν, 1995)
Ο Ρασούλ Ραχμανί, στα 60 του, είναι ένας καλοσυνάτος γαιοκτήμονας και τοματοπαραγωγός. Χήρος για πολλά χρόνια, ζει με την κόρη του. Η Νομπάρ Κορντανί είναι μια φτωχή κοπέλα που είναι υποχρεωμένη να συντηρεί την τρελή της μητέρα, τον αδελφό της που είναι έμπορος ναρκωτικών, και την αδελφή τους. Η Νομπάρ επιλέγεται να πάει να δουλέψει για τον Ρασούλ, ο οποίος δεν αρνεί να την ερωτευτεί.

Η ταινία κέρδισε τη Χάλκινη Λεοπάρδαλη στο Φεστιβάλ του Λοκάρνο 1995.

3x3 Rakhshan Bani-Etemad - Π. Ζάννας, 15:30

Η δασκάλα του πιάνου

Die Klavierspielerin

του Μίκαελ Χάνκε (Αυστρία/Γαλλία, 2001)

Η Έρικα Κάχουτ, σαράντα περίπου ετών, είναι καθηγήτρια πιάνου στο Ωδείο της Βιέννης. Επιβλητική και αυστηρή, η προσωπικότητά της είναι ένα προσεκτικό κατασκεύασμα και μια αντίδραση στην περιορισμένη της ζωή. Οι απωθημένες επιθυμίες της την ωθούν σε μακάβριες πράξεις ηδονοβλεψίας και αυτοτραυματισμού. Όσπου ο Βάλτερ, ένας νεαρός μαθητής της, αποφασίζει ν' αποπλανήσει τη δασκάλα του.

Κυρίως πρόγραμμα - Cine Tzon Κασσαβέτης, 17:30

Ο πύργος / The chateau

του Τζέσι Πέρετζ (ΗΠΑ, 2001)

Η ιστορία του Chateau έχει σχέση με την περιπέτεια του ενδοσιώδους Graham και του κυνικού υιοθετημένου αδελφού του Alan (Rex). Τα δύο αδέρφια βρίσκονται μαζί εξαιτίας μιας κληρονομιάς ενός πύργου στην Ν. Γαλλία, από έναν άγνωστο θεό. Στην διάρκεια του ταξιδιού προς το Νότο με το τρένο από το Παρίσι οι διαφορές μεταξύ τους φανερώνονται σ' όλη τους την μεγαλοπρέπεια. Το δίδυμο φτάνει σ' ένα τεράστιο κτήμα όπου αρχίζουν να εμφανίζονται τα πρώτα προβλήματα επικοινωνίας με το προσωπικό, και ειδικότερα με την φοβισμένη νεαρή υπηρέτρια Isabelle. Η τελευταία αποτελεί μάλιστα το μήλο της έριδας για τον Graham και τον Rex.

Η ταινία συμμετείχε στο επίσημο πρόγραμμα του φετινού Φεστιβάλ του Ρότερνταμ.

Αμερικανοί Ανεξάρτητοι - Π. Ζάννας, 18:00

Σκυλίσιες μέρες / Hundstage

του Ούλριχ Ζάιντλ (Αυστρία, 2001)

Σαββατοκύριακο στα προάστια της Βιέννης. Έξι ιστορίες διαπλέκονται μεταξύ τους: ένας τύπος που κάνει ωτοστόπ, ένας ασφαλιστής, ένα διαζευγμένο ζευγάρι, μια δασκάλα, ο εραστής της και ο φίλος του, και ένα νέο κορίτσι και ο ζηλιάρης φίλος της. Τις νύχτες βασιλεύει το ποτό, το σεξ και η βία. Μέρες πλυμνηρισμένες από μια αίσθηση χαμένης αγάπης, μια λαχτάρα για αγάπη, η ζωή στην πιο εύθραυστη και εσωτερική της κατάσταση.

Κυρίως Πρόγραμμα - Cine Tzon Κασσαβέτης, 20:00

Ο δρομέας / Atanarjuat

του Ζαχαρίας Κουνούκ (Καναδάς, 2001)

Το Κακό με την μορφή ενός άγνωστου σαμάνου διχάζει μια μικρή κοινότητα Ινουί διαταράσσοντας την ισορροπία και το πνεύμα της. 20 χρόνια αργότερα, δύο αδέρφια προκαλούν το κακό: Ο Αμαρυσιας, ο Δυνατός, και ο Ατανάριατ, ο Γρή-

Παράξενα ζευγάρια

γορος. Ο Ατανάριατ κερδίζει το χέρι της αξιωματικής Αιματ από τον γιουί του αρχηγού της κατασκήνωσης, Οκί, που ορκίζεται να πάρει εκδίκηση. Η αφηγηματική παράδοση των Ινουί είναι μια από τις πιο παλιές μορφές τέχνης του κόσμου. Η πρώτη ταινία μεγάλου μήκους που γυρίστηκε ποτέ στην γλώσσα των Ινουί είναι μέρος του συνεχούς ρεύματος αυτής της προφορικής ιστορίας.

Νέο Γαλλικό Σινεμά - Cine Tzon Κασσαβέτης, 22:30

Κάθε μέρα και χειρότερα

Trouble every day

της Κλερ Ντενίς (Γαλλία, 2001)

Ο Σέιν και η Τζουν είναι ένα ζευγάρι αμερικανών νεοσύμφων στο Παρίσι. Ο Σέιν ψάχνει να βρει τον παλιό του συνάδελφο, Δρα Λίο Σέιμπερ, με τον οποίο είχαν κάνει επικίνδυνα πειράματα. Ζητεί τον Λίο, ο ίδιος ο γιατρός ψάχνει να βρει τη γυναίκα του, την Κορ, η οποία έχει δραπέτευσει από την κρεβατοκάμαρα όπου ήταν φυλακισμένη. Ο Σέιν τη βρίσκει πρώτος, σκυμμένη πάνω από το πτώμα μιας νεαρής γειτόνισσας μέσα στα αίματα...

Νέο Γαλλικό Σινεμά - Π. Ζάννας, 23:00

Zacharias Kunuk

Γεννήθηκε το 1957 στην τούντρα της καναδικής Αρκτικής σε μια καλύβα από λάσπη και έζησε νομαδική ζωή μέχρι τα εννιά του, όταν η οικογένειά του εγκαταστάθηκε στο νησί Μπάφιν της ίδιας περιοχής, το οποίο κατοικείται εδώ και 4000 χρόνια. Το '81 κι ενώ ήταν ήδη γνωστός στον Καναδά για τα γλυπτά του έργα, μετέφερε στον τόπο του την πρώτη βιντεοκάμερα. Έκτοτε ο Ζαχαρίας Κουνούκ σκηνοθέτησε αρκετές ταινίες μικρού μήκους και ντοκιμαντέρ. Ο Δρομέας είναι η πρώτη μεγάλου μήκους ταινία του, κέρδισε την Χρυσή Κάμερα στις Κάννες κι επίσης βραβεύτηκε στο Φεστιβάλ του Τορόντο.

Ο μύθος του Δρομέα εδώ και αιώνες μεταφέρεται προφορικά στην κοινότητα των Εσκιμώων που ζουν στο Βορρά του Καναδά και ονομάζονται Ινουίτ. Βοηθάει στο να μάθουν οι νέοι τους κινδύνους που εγκυμονούνται όταν προσπαθούν να περάσουν τις προσωπικές τους επιθυμίες αφηλώντας το κοινό καλό. Ένας από τους πρωταγωνιστές είναι το ίδιο το τοπίο. Η μεγάλη διάρκεια της ταινίας επιτρέπει ένα μαγευτικό ταξίδι.

Ξαναζώντας τις Χαμένες Παραδόσεις των Εσκιμώων

Για τη θεματική του Δρομέα αναφέρει ο σκηνοθέτης: Είναι μια κοινή ιστορία γεμάτη συναισθήματα τα οποία όλος ο κόσμος μπορεί να κατανοήσει. Είναι μια ιστορία αυτόχthonων Εσκιμώων που όλοι ζήσαμε σαν παιδιά ή οποία λέγεται και περιγράφεται από τους Εσκιμώους. Δείχνουμε πως ζούσαν 100άδες χρόνια παλιότερα, ποιά ήταν τα προβλήματά τους, ξεκινώντας από τα προβλήματα γάμου. Τι συμβαίνει όταν μια γυναίκα είναι ταγμένη σε έναν άντρα αλλά σπάει το ταμπού και φεύγει με έναν άλλο. Δείχνουμε πώς ντυνόταν οι πρόγονοι μας, πώς καθοδηγούσαν τις ομάδες των

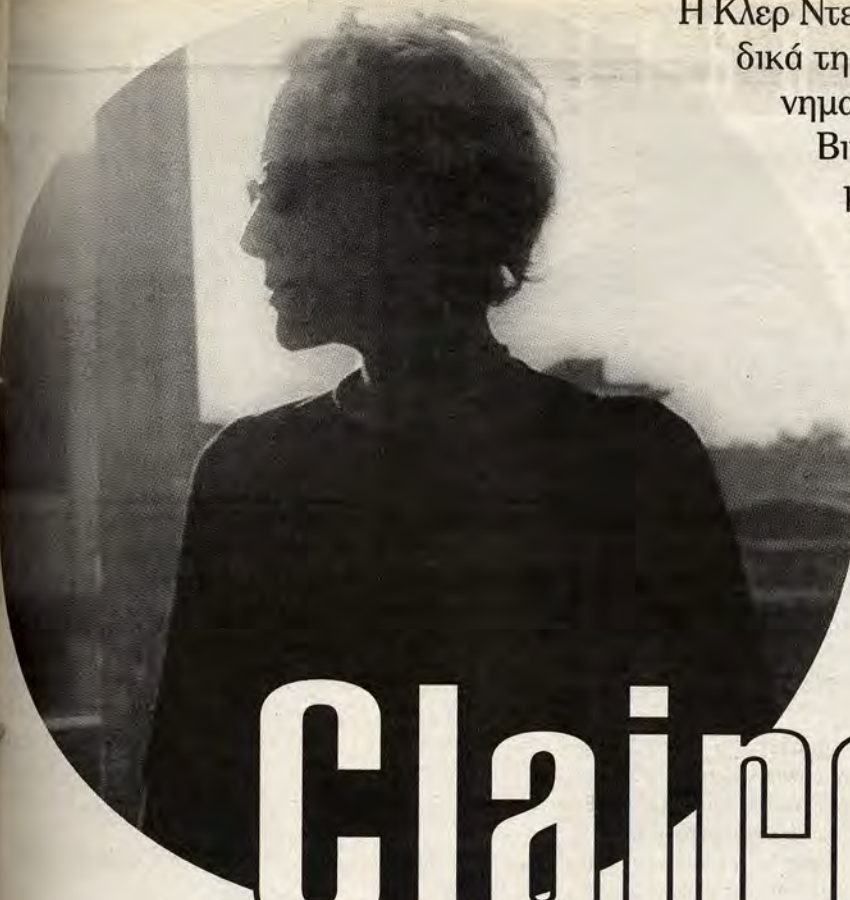
σκύλων τους, πώς συνεννοούνταν, πώς γελούσαν, πώς περνούσαν δύσκολες στιγμές, πώς αντιμετώπιζαν το κακό και το έδιωχναν. Όφειλαν να προχωρήσουν και να κάνουν πράγματα, να λειτουργήσουν πάσει θυσία. Αυτή είναι η ιστορία που μεταφέρουμε στους άλλους, όπως μας μεταφέρθηκε εμάς.

Για τις επιδράσεις που δέχτηκαν από τις ιεραποστολές οι Ινουίτ εξηγεί: Όταν έφτασαν οι ιεραποστολές διέταξαν πως ο σαμανισμός ήταν έργο του διαβόλου, αλλά δεν παρατήρησαν αυτό που σθανόταν οι σαμάνοι, πως μπορούσαν να δώσουν ζωή στους ετοιμοθάνατους, μπορούσαν να επισκεφθούν τους νεκρούς, έβρισκαν ίχνη στο έδαφος ή υπογείως ή πετούσαν στον αέρα. Οι ιεραπόστολοι μας επέβαλλαν τη θρησκεία τους και σχεδόν μας απαγόρευσαν να περιγράψουμε ιστορίες και να χορεύουμε στον ήχο των τύμπανων. Η ταινία μας Ο Δρομέας είναι ένας τρόπος να μας κάνει να ξαναζήσουμε τις χαμένες παραδόσεις μας. Ποτέ δε συμμετείχα σε σαμανιστικές εκδηλώσεις. Τις έχω ακούσει μονάχα. Η κινηματογράφηση αυτού του φαινομένου τις κάνει ορατές.

Το περιβάλλον των Ινουίτ χαρακτηρίζεται από την καλή διάθεση, την τόλμη, την υπομονή και την ευελξία τους. Τα γυρίσματα του Δρομέα διήρκεσαν 6 μήνες, έγιναν με την χρήση της ψηφιακής τεχνολογίας, το συνεργείο και οι ηθοποιοί είναι όλοι τους Ινουίτ: "Επιθυμούσαμε ο θεατής να αισθάνεται στην καρδιά της δράσης, σαν να ήταν παρών. Θέλαμε να ξεχάσει όλες τις αποστάσεις και να ταυτιστεί με την ιστορία μας και τους χαρακτήρες της σαν να είναι απλά ένας από εμάς."

Επιμέλεια: Χ. Καλλιτάκη

Η Κλερ Ντενί, γεννημένη το 1946, κόρη γάλλου διοικητικού υπάλληλου, έζησε τα παιδικά της χρόνια σε διαφορετικές χώρες της Αφρικής. Μετά από τις σπουδές κινηματογράφου στο Παρίσι (IDHEC) δούλεψε ως βοηθός σκηνοθετών όπως οι Βιμ Βέντερς, Κώστας Γαβράς και Τζιμ Τζάρμους. Έχει συνεργαστεί επίσης με τον Ζακ Ριβέτ. Μεγάλο μέρος του έργου της έχει επηρεαστεί από τις εμπειρίες της στην Μαύρη Ήπειρο, την οποία περιγράφει ως ένα μέρος όπου σχεδόν τίποτε δεν λέγεται αλλά το βάρος των πραγμάτων είναι πάντα παρόν. Η πρώτη μεγάλου μήκους ταινία της *Chocolat* το '87 προβλήθηκε στο Φεστιβάλ Καννών. Η ταινία της *Νενέτ και Μπονί* βραβεύτηκε με τη Χρυσή Λεοπάρδαλη στο Φεστιβάλ του Λοκάρνο το '96. Οι *Λεγεωνάριοι (Beau travail)* παρουσιάστηκε στο φεστιβάλ Βενετίας, του Τορόντο και της Νέας Υόρκης όπου πήρε πολύ καλές κριτικές.

Claire

Denis

Η Ταινία ως Έρανος Ψυχής

Τελευταία της ταινία είναι το *Κάθε Μέρα και Χειρότερα*, η οποία δίχως τους συνηθισμένους τρόπους αφήγησης των ταινιών τρόμου με βαμπίρ διαπραγματεύεται την έντονη ερωτική επιθυμία και την υπερβολική της ολοκλήρωση.

Δείχνετε την μισάνθρωπη πλευρά του κάθε ανθρώπου. Από που βγαίνει η κεντρική ιδέα της ταινίας;

Θα έλεγα πραγματικά πως προέρχεται από την φανταστική λογοτεχνία. Τις ιστορίες που αφηγούνται στα μικρά παιδιά όπως η "Κοκκινόσκουφίτσα", τις ιστορίες των Βαμπίρ. Σκέφτομαι πως η ταινία γεννήθηκε από αυτήν την παλιά κληρονομιά. Στην σύγχρονη κοινωνία υποτίθεται φτάνουμε στο σημείο να ελέγχουμε τις σκοτεινές μας πλευρές. Η ζωή μας μαθαίνει να είμαστε άνθρωποι οι οποίοι προσπαθούν να είναι οργανωμένοι και να ελέγχουμε τους πραγματικά αρνητικούς σφυγμούς. Νομίζω πως η σεξουαλική συμπεριφορά είναι ουσιαστικά περιθωριοποιημένη, η κοινωνία την αποδέχεται στην περίπτωση που είναι οργανωμένη. Κατά βάθος η σεξουαλική πράξη απελευθερώνει τον άνθρωπο. Όταν κάνουμε έρωτα γινόμαστε ακοινώνητοι. Μπορούμε να συναισθανθούμε μέσα στην σεξουαλικότητα πως υπάρχει ένα κομμάτι που εξωτερικεύεται στην κοινωνική ζωή. Γι' αυτό μερικές φορές οι δολοφονίες από serial killers σχετίζονται με σεξουαλικά κίνητρα. Στα σεξουαλικά κίνητρα μπορούμε να αντιληφθούμε τη δυνατότητα των δολοφονικών ενστίκτων αλλά όχι μονάχα αυτά. Μερικές φορές επιθυμούμε να σκοτώσουμε κάποιον γιατί τον αγαπούμε. Το ανθρώπινο ον είναι σύνθετο και αυτή η συνθετότητα αναπτύσσεται στη σεξουαλικότητα, δεν αποκαλύπτεται στην καθημερινότητα. Υπάρχουν τα φανάρια στους δρόμους, τ' αυτοκίνητα σταματούν, πρέπει να πληρώσουμε την εφορία, να είμαστε καλοί, πρέπει να παντρευτούμε και να κάνουμε παιδιά, να δουλεύουμε να είμαστε καθαροί, να σεβόμαστε τους γονείς μας. Όλα αυτά είναι φυσιολογικά για την κοινωνική ζωή. Μονάχα που ο άνθρωπος είναι ακόμη σε επαφή με αυτό που λέμε το ασυνείδητο, αλλά όχι μονάχα στην ψυχανάλυση. Σε στιγμές πολύ έντονες ο άνθρωπος μπορεί να ζήσει την σεξουαλικότητά του ή την στέρηση της.

Δηλαδή συμφωνείτε με την ιδέα πως η στιγμή του οργανισμού είναι μια στιγμή κοντά στον θάνατο;

Δεν είναι δική μου αυτή η σκέψη, έχει γραφτεί ήδη εδώ και πολύ καιρό. Πιστεύω πως υπάρχει κάτι στην ερωτική σχέση το οποίο απελευθερώνει τόσο ισχυρές ενέργειες που κατά διαστήματα πολύ μικρά καταφέρνουμε να αισθανθούμε τις δυνατότητες ενός ανθρώπου ο οποίος δεν οφείλει μονάχα να είναι ένα ον κοινωνικό. Είναι επίσης αυτό που λέμε ένα ζώο κάποιου άλλου, αυτό δεν σημαίνει πως είναι ζώο αλλά το ονομάζουμε ζώο επειδή αντιπαράθετουμε συνέχεια το ζώο με τους ανθρώπους. Αν ο πολιτισμένος άνθρωπος είναι ο άντρας και η γυναίκα τότε το ζώο που έχει ο καθένας μας μέσα του πηγαί-

νει στους χρόνους και τους χώρους όπου υπάρχουν οι μάγισσες. Στα ψυχιατρεία υπάρχουν άνθρωποι οι οποίοι είναι επιδείξεις. Θα μπορούσαμε να πούμε πως είναι φυσιολογική η ζωώδης πλευρά του ανθρώπου. Την λέμε ζωώδη επειδή δεν γνωρίζουμε πως να την πούμε αλλά είναι ανθρώπινη. Έτσι πιστεύω τουλάχιστον. Και γι' αυτό υπάρχουν όλοι αυτοί οι μύθοι των αντρών και των γυναικών που μεταμορφώνονται σε πάνθηρες, σε τέρατα, δράκους. Επειδή γνωρίζουμε πως βρίσκονται έξω από την ορατή οργάνωση, έξω από τον ορατό κόσμο, στον κόσμο της νύχτας. Υπάρχει ένας μύθος στην Καραϊβική ο οποίος μου αρέσει πολύ: λένε πως κατά τη νύχτα από τα ανοιχτά παράθυρα μπαίνουν όντα στα κρεβάτια των γυναικών τα οποία κάνουν έρωτα μαζί τους, αλλά το πρωί όλος ο κόσμος έχει ξεχάσει το γεγονός. Πιστεύω πως είναι λίγο πολύ η ίδια ιστορία. Προτιμούμε να είναι τα ζώα που κάνουν τα πράγματα που δε θέλουμε να πιστέψουμε.

Σκέφτεστε πως η ζωή είναι σαν ένα κακό αστείο μερικές φορές;

Δεν είμαι φιλόσοφος. Ο κινηματογράφος μου δεν είναι φιλοσοφικός. Σκέφτομαι πως ο κινηματογράφος για μένα είναι οι εντυπώσεις. Έχω αισθανθεί μερικές φορές μ' ένα μαρμό ή με ένα εραστή σφυγμούς έρωτα πολύ δυνατούς, αλλά αισθάνθηκα επίσης κάτι το σχεδόν ανεξέλεγκτο. Ο έρωτας είναι πολύ κοντά σ' ένα τσούξιμο. Αυτό υπάρχει σε πολλές ιστορίες και μύθους.

Θα μπορούσαμε να πούμε πως μια ταινία με βία είναι επικίνδυνη για το κοινό;

Εγώ δεν βλέπω που μπορεί να υπάρχει ο κίνδυνος για το κοινό. Το κοινό ταυτίζεται μ' έναν Μπρους Γουίλις ο οποίος σκοτώνει κόσμο... Αν μια ταινία σαν τη δική μου κριθεί ως επικίνδυνη θα γελάσω πολύ επειδή αυτό που συνέβη πριν λίγες μέρες στη Νέα Υόρκη έχει γίνει σε ταινίες εδώ και πολύ καιρό. Όταν η ισορροπία στον κόσμο χάνεται, αυτά τα πράγματα συμβαίνουν. Η θρησκεία κι όχι μονάχα η μουσουλμανική στα τέλη του 20ου αιώνα έχει γίνει η μοναδική ελπίδα για πολλούς. Το παράδοξο είναι πως η ελπίδα του κόσμου βασίζεται στην ιδεολογία της καπιταλιστικής οικονομίας. Έτσι οι θρησκείες γίνονται πολύ ισχυρές επειδή όταν δεν έχουμε την προοπτική να γίνουμε πλούσιοι, πρέπει ή να γίνουμε καμικάζι ή να είμαστε φανατικοί.

“Ο κινηματογράφος δεν είναι μια θεραπεία αλλά παραδόξως δίνει μια εικόνα πολλές φορές βάνουση αναφορικά με τη σχέση που έχουμε με τους άλλους.”

Εσείς πιστεύετε σε κάποια θρησκεία;

Γεννήθηκα πιστεύοντας στη καθολική θρησκεία. Ακόμη κι αν δεν έχω θρησκεία, η κουλτούρα μου είναι καθολική. Είχα την ευκαιρία να μεγαλώσω σε έναν κόσμο ο οποίος δεν είναι καθόλου φανατισμένος. Ο φανατισμός είναι κάτι που εμφανίστηκε στα τέλη του 20ου αιώνα. Μεγάλωσα σε έναν κόσμο στον οποίο υπήρχαν ακόμη κάποιες ιδεολογίες. Ίσως κακές, ίσως χαζές μερικές φορές.

Πώς βλέπετε το γεγονός της 11ης Σεπτεμβρίου;

Ο αμερικάνικος κινηματογράφος έχει ήδη δείξει ένα αεροπλάνο να πέφτει πάνω στους πύργους. Με κάποιο τρόπο αυτό που συνέβη είναι σαν κομμάτι κινηματογραφικής ταινίας. Προκαλεί θλίψη το να παρακολουθεί κανείς το CNN, όχι μονάχα γιατί συνέβη κάτι πολύ βίαιο. Το κτύπημα είναι πολύ συμβολικό. Μου έκανε εντύπωση η ερώτηση μιας δημοσιογράφου σε αμερικανό στρατηγό: «Έπαψε πια η Νέα Υόρκη να είναι ένα ασφαλές μέρος;» Είναι σαν να θέλει να μας πει: «Στρατηγέ είμαστε δυνατόι; πες μας πώς είμαστε!» Το FBI είναι δυνατό, η CIA είναι πανίσχυρη. Το πρόβλημα είναι πως ο κόσμος είναι βίαιος από αυτό το είδος της οικονομίας η οποία τον κάνει ακόμη πιο βίαιος. Το ιδανικό είναι να είμαστε πλούσιοι κι από την άλλη «fuck off». Αυτή είναι η πολιτική σήμερα. ΟΚ αλλά ιδού τα αποτελέσματα.

Πόσο πιεστικά ήταν τα γυρίσματα του *Κάθε Μέρα και Χειρότερα*;

Ήξερα πως θα έφτανα εκεί που ήθελα, αλλά το δύσκολο ήταν πως η παραγωγή δεν είχε πολλά χρήματα, υπήρχαν προβλήματα. Η ταινία όμως γυρίστηκε χωρίς δυσκολίες. Γνωρίζω πολύ καλά με τους ηθοποιούς. Το ζήτημα είναι πως όταν είναι γραμμένη η ταινία, είναι γραμμένη, αλλά όταν παίζει το σώμα συμβαίνει κάτι διαφορετικό. Τα χρήματα τα βρήκαμε πολύ γρήγορα αλλά στην συνέχεια ήρθαμε σε σύγκρουση με τον παραγωγό. Νομίζω πως συμβιβάστηκα περισσότερο γράφοντας το σενάριο παρά κάνοντας την ταινία. Οι ηθοποιοί ήταν πολύ καλοί. Δεν μπορούσα να φανταστώ πως η Μπεατρίς Νταλ και ο Βίνσεντ Γκάλο θα ήταν τόσο καλοί. Είναι ωραίοι σαν φίλοι αλλά με τη συνεργασία μας ενθουσιάστηκα.

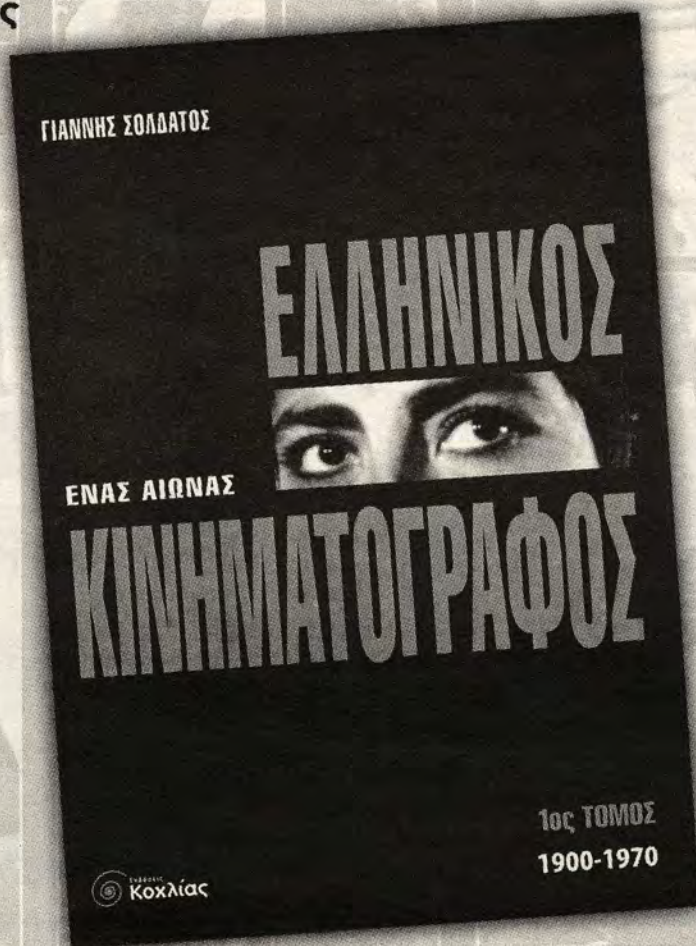
Τι αναζητάτε κάνοντας μια ταινία;

Έχω την εντύπωση πως όσοι γνωρίζουν τη δουλειά μου βρίσκουν πως οι ταινίες μου μοιάζουν πολύ μεταξύ τους. Σίγουρα δεν πρόκειται για την ίδια ταινία. Οι ταινίες μου είναι ένας έρανος στην ψυχή, σε αυτό που ξεφεύγει από την πειθαρχία. Το μόνο πράγμα που βρίσκω ωραίο στον κινηματογράφο είναι τα πράγματα τα απείθαρχα. Για μένα μια ταινία δεν είναι ο τρόπος να περιγράψω μια ιστορία είναι να βρω κάτι, το να εικονογραφήσω απλώς δεν μ' ενδιαφέρει. Πιστεύω πως όταν ο θεατής ευχαριστηθεί την ταινία καταλαβαίνει κάτι που μας ενώνει.

Συνέντευξη: Χρίστος Καλλιτόης

Κυκλοφορεί

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
Κοχλίας

ΧΟΡΗΓΟΣ
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ
ΒΙΒΛΙΟ ρυθμός

Βασ. Ηρακλείου 47, ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

RENAULT

ΕΦΕΥΡΕΤΕΣ ΚΑΙ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΙ

...για τη χειμερινή κινηματογραφική σεζόν
σας προτείνουμε πρώτες προβολές Renault!

ΟΛΥΜΠΙΟΝ
NORDIC
RENAULT

Πώς ο Χάρι έγινε δέντρο

How Harry became a tree

του Goran Paskaljevic (Γιουγκοσλαβία, 2001)

1924 Στα δυτικά της Ιρλανδίας, σ' ένα μικρό χωριό, το Skillet. Ο Harry Maloney βασανίζεται από εφιάλτες: ονειρεύεται ότι μεταμορφώνεται σε δέντρο, ότι κάποιος κόβει το δέντρο, ότι γίνεται φέρετρο. Ο Harry ζει στο χωριό μαζί με τον γιο του, τον Gus. Μένουν σ' ένα παλιό σπίτι στην άκρη του χωριού. Το παρελθόν βασανίζει τον Harry: η γυναίκα του Annie έχει πεθάνει. Ζώντας μέσα στη δυστυχία και τη μιζέρια, ο Harry πιστεύει ότι "ένας άνδρας μετρά όσο και οι εχθροί του". Διαλέγει τον πιο ισχυρό άνδρα του χωριού, τον George O' Flaherty, και αποφασίζει να τον καταστρέψει. Το σχέδιο του Harry αποκτά υπόσταση όταν ο γιος του ο Gus ερωτεύεται την Eileen, μια γυναίκα που δουλεύει στο καζίνο του George O' Flaherty. Θα βοηθήσει τον γιο του, έχοντας τις δικές του υστερόβουλες σκέψεις: να τον μετατρέψει σε άδουλο όργανο της εκδίκης του.

Συνεχίζοντας στην γραμμή που χάραξε με το *Bure Baruta* (Πυριτιδαποθήκη) ο βετεράνος Γιουγκοσλάβος σκηνοθέτης, Goran Paskaljevic επιχειρεί μια εξερεύνηση αναλόγων θεμάτων: πως πολύ εύκολα κάποιος, σπέρνοντας ένα παράλογο μίσος, μπορεί να προκαλέσει το κακό και την καταστροφή. Η παράνοια, το μίσος,

Μια παραβολή ή ένα "μαύρο" παραμύθι με δίδαγμα, η ταινία είναι ένα εξαιρετικό δείγμα του παράλογου και του μαύρου χιούμορ.

η αυταρχικότητα, η αυτοκαταστροφή και η συστηματική εκ των έσω υπονόμευση του κοινωνικού ιστού (στοιχεία που είδαμε στην προηγούμενη ταινία του σκηνοθέτη) εδώ ενσαρκώνονται στο πρόσωπο του κεντρικού χαρακτήρα. Καθώς αυτό το πρόσωπο βυθισσοδομεί για την καταστροφή του "εχθρού του" σιγά - σιγά δίδει υπόσταση και υλοποιεί τον ίδιο του τον εφιάλτη, δηλαδή την μετατροπή σε φέρετρο. Η ταινία συμμετείχε στο φεστιβάλ Βενετίας 2001.

Δ.Μ.

Τρίτη 13 Νοεμβρίου, Cine Τόνια Μαρκετάκη, 15:30

Goran Paskaljevic

ΧΙΟΥΜΟΡ ΚΑΙ ΤΡΑΓΩΔΙΑ

[...] Στην αρχή σκέφθηκα να τοποθετήσω αυτή την ιστορία -που είναι κινεζική ωστόσο όμως και παγκόσμια- στην Σερβία. Παρόλα αυτά, και αφού δεν μπορούσα τότε να επιστρέψω στην πατρίδα μου, σκέφθηκα την Γαλλία όπου έχω ζήσει κάποια χρόνια. Μετά την Ιταλία, την οποία γνωρίζω πολύ καλά. Τελικά επέλεξα την Ιρλανδία γιατί είναι η χώρα του Beckett, όπου, όπως και στην ιστορία της ταινίας, η τραγωδία αναμειγνύεται με το χιούμορ, αυτό που συχνά είναι σοβαρό γίνεται παράλογο, σχεδόν γκροτέσκο. Αισθάνομαι ότι η απόφαση μου είναι σωστή.

[...] Η ταινία κυμαίνεται μεταξύ κωμωδίας και τραγωδίας, όμως όταν μάθαμε τα νέα (της πτώσης του καθεστώτος Μιλόσεβιτς) το κλίμα έγινε πολύ πιο ελαφρύ, αστείο, πλήρες θετικής ενέργειας. Επειδή θα επιστρέφαμε πίσω, σε μια ελεύθερη χώρα, στο σπίτι μας.

ΕΘΝΙΚΟΤΗΤΑ

[...] Αυτή είναι μια Ιρλανδέζικη ιστορία, αλλά επίσης είναι και πολύ παγκόσμια. Είναι γεμάτη από την αίσθηση της ζωής, από την αίσθηση της αφήγησης. Ο Colm Meaney (σ.τ.μ. πρωταγωνιστής της ταινίας, ο Χάρι) είναι ένα αληθινό κωμικό ταλέντο και πιστεύω ότι θα εκπλήξει τους θεατές. Υποδύεται ένα τρελό χαρακτήρα στην ταινία: ο τρόπος που προσεγγίζει τη κωμική παράνοια είναι σχεδόν Σεξπηρικός.

[...] Υπάρχουν τόσες πολλές ομοιότητες ανάμεσα στους δύο λαούς -Σέρβους και Ιρλανδούς- που με εξέπληξαν. Οι Ιρλανδοί και οι Σέρβοι έχουν εμμονή με το παρελθόν. Πρέπει να μάθουμε να βλέπουμε το μέλλον.

(Δηλώσεις στην εφημερίδα του Φεστιβάλ Βενετίας 2001 και στα production notes)
Επιμέλεια: Δημήτρης Μπάμπας

Νατάσα / Natasha

του Ljubisa Samardzic

(Γιουγκοσλαβία, 2001)

Η κεντρική ηρωίδα της ταινίας η 17χρονη Natasha βρίσκεται σε δύσκολη συναισθηματικά θέση: έχει χάσει το πατέρα της. Δολοφονήθηκε και ο δολοφόνος του δεν έχει ακόμα βρεθεί. Καθώς ο πατέρας της ήταν αστυνομικός επιθεωρητής, το γεγονός της μη διαλεύκανσης της δολοφονίας έχει μια ιδιαίτερη σημασία. Ένα χρόνο μετά το τραυματικό γεγονός η κατάσταση δεν έχει αλλάξει. Ένα διεφθαρμένο πολιτικό καθεστώς καταρρέει και η Natasha βασανίζεται ακόμα από τους προσωπικούς της δαίμονες. Είναι αποφασισμένη να αποκαλύψει την αλήθεια και θέλει να πάρει εκδίκηση. Στην προσωπική της ζωή η κατάσταση είναι λίγο περίπλοκη: αισθάνεται πιεσμένη τόσο από τον έρωτα της για τον Marko, ένα παντρεμένο, όσο και από την ανεπιθύμητη προστασία που της προσφέρει ο Kiza, ένας φίλος του Marko που αντιμετωπίζει προβλήματα με τον νόμο. Αυτό που δεν έχει συνειδητοποιήσει η νεαρή ηρωίδα είναι ότι τα πράγματα μπορούν να πάρουν ξαφνικά μια απροσδόκητη και αναπάντεχη στροφή. Ακολουθώντας ένα παρόμοιο δρόμο με την προηγούμενη ταινία του, το *Αγκίστρι στον Ουρανό*, ο σκηνοθέτης τοποθετεί την δραματική πλοκή μέσα στην δίνη των πολιτικών γεγονότων που σημάδεψαν ανεξίτηλα την γειτονική χώρα: εξετάζει το πως οι ανταρχές στο πολιτικό επίπεδο αντανακλούν στις ζωές καθημερινών ανθρώπων. Αναμφίβολα μία ερμηνεία της ταινίας βασισμένη στα προηγούμενα είναι αναγκαία: η κεντρική ηρωίδα ανήκει

Η ταινία διαδραματίζεται σ' ένα χρόνο εξαιρετικά σημαντικό για τις πρόσφατες εξελίξεις στην γειτονική χώρα: στο μεταίχμιο των πολιτικών αλλαγών που οδήγησαν σε κατάρρευση του καθεστώτος Μιλόσεβιτς.

στην γενιά που μεγάλωσε κατά την διάρκεια του καθεστώτος Μιλόσεβιτς, αγωνίστηκε ενάντια σ' αυτό και έζησε τους Νατοϊκούς βομβαρδισμούς. Γεμάτη ενεργητικότητα και ανυπόκριτη γοητεία, θέλει να κλείσει τους λογαριασμούς με το παρελθόν, θέλει να κοιτάξει στο μέλλον, αναζητά μέσα στο χάος μια διέξοδο.

Η ταινία αποτελεί την δεύτερη σκηνοθετική απόπειρα του βετεράνου (και βραβευμένου στο φεστιβάλ της Βενετίας) ηθοποιού Ljubisa Samardzic. Στο σενάριο συνεργάζεται πάλι με τον Djordje Milosavljevic, τον σημαντικότερο νέο σκηνοθέτη και σεναριογράφο της Γιουγκοσλαβίας (έχουμε δει σε προηγούμενα φεστιβάλ τις ταινίες του *Ρόδες* και *Ο Μηχανισμός*).

Δ.Μ.

Τρίτη 13 Νοεμβρίου, Cine Τόνια Μαρκετάκη, 11:00

ΕΠΑΝΑΛΗΠΤΙΚΕΣ ΠΡΟΒΟΛΕΣ

Η ταμίας θέλει διακοπές

Blagajnica hoće ici na more

του Dalibor Matanic (Κροατία, 2000)

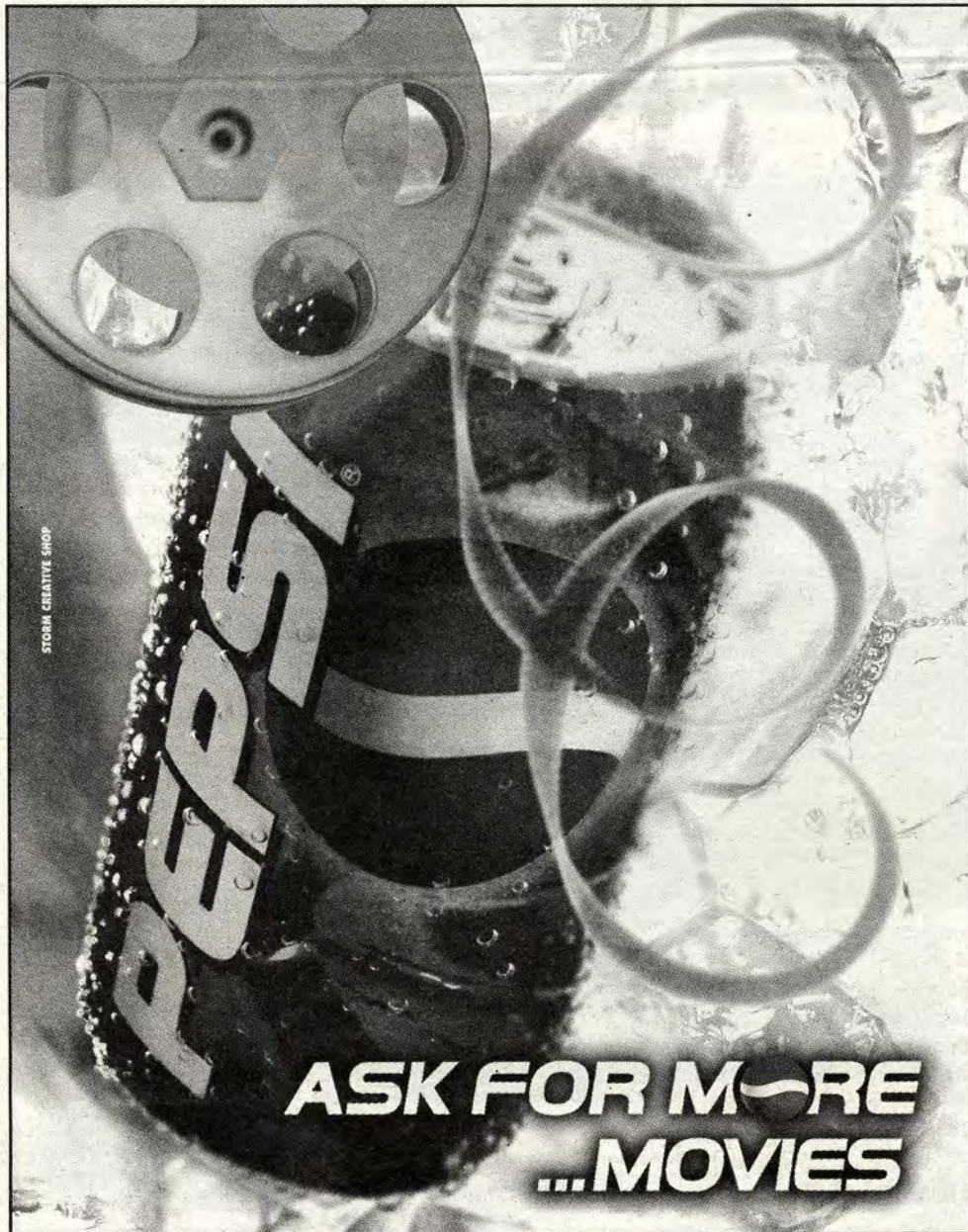

Η Barica δουλεύει σ' ένα μικρό σουπερμάρκετ. Οι πελάτες δεν είναι ιδιαίτερα ευπρόληπτοι: αλκοολικοί και περιστασιακοί κλέφτες συχνάζουν στο κατάστημα. Ούτε όμως και ο υπεύθυνος και διευθυντής: η βασική του έγνοια είναι η πώληση λαθραίων οινόπνευματων ποτών. Το κατάστημα φαίνεται να λειτουργεί χάρις στην αφοσίωση των υπαλλήλων: της Barica, της συναδέλφου και φίλης της Stefica, αλλά και της Zelinja. Η Barica δεν φαίνεται να δίνει ιδιαίτερη σημασία στο περιβάλλον εργασίας. Έχει ένα όνειρο: προσμένει με ανυπομονησία τις διακοπές της. Θέλει να πάει, για πρώτη φορά στην ζωή της, στην παραλία παρέα με την μικρή της κόρη, η οποία πάσχει από βρογχίτιδα. Όμως το όνειρό της βρίσκεται σε κίνδυνο. Η Jadranka, η νέα γοητευτική υπάλληλος του σουπερμάρκετ, προσπαθεί να πείσει τον διευθυντή, να ακυρώσει τις διακοπές της Barica, για να μπορέσουν οι δύο τους να πάνε ένα "επαγγελματικό ταξίδι".

Δ.Μ.

Τρίτη 13 Νοεμβρίου, Cine Τόνια Μαρκετάκη, 20:30

ΠΡΩΤΟ ΠΛΑΝΟ 17

L'INSTITUT FRANÇAIS
SOUTIENT
LE FESTIVAL
DE THESSALONIQUE

ΤΟ ΓΑΛΛΙΚΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ
ΥΠΟΣΤΗΡΙΖΕΙ
ΤΟ ΦΕΣΤΙΒΑΛ
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

420 ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

τα μεγάλα κρασιά της μεγάλης οθόνης

Ευαγγελος Τσανταλός α.ε.

Juan Villegas

[...] Το *Σάββατο* είναι μια "αφηρημένη" ταινία, γιατί εγκαθιδρύει το δικό της επικοινωνιακό σύστημα, μέσω των διαλόγων και επίσης κατασκευάζει ένα κλειστό σύμπαν που βα-

σιζείται στο ελεύθερο χώρο. Επίσης καταργεί την παρουσία της πόλης, συγκεντρώνοντας την δράση μόνο στους έξι χαρακτήρες και ωθώντας το παιχνίδι των συμπτώσεων στα όρια της αληθοφάνειας. Πάντα προσπαθούσα να παρουσιάσω το μη ορατό διαμέσου του ορατού (όπως ίσως θα έλεγε και ο Rohmer), να αφήσω το πρόσωπο του ηθοποιού και την δύναμη των καταστάσεων να ζωντανεύουν μια αλήθεια, η οποία να υπερβαίνει αυτό που δείχνεται στον θεατή, αποφεύγοντας προηγούμενες σηματοδοτήσεις και πομπώδεις επιβεβαιώσεις. Καθοδηγώντας έτσι τον καθένα να δει τις βαθύτερες όψεις των πραγμάτων, αυτά δηλαδή που γνώριζαν αλλά τα είχαν ξεχάσει.

(Δηλώσεις στην εφημερίδα του Φεστιβάλ Βενετίας 2001 και στα production notes)
Επιμέλεια: Δημήτρης Μπάμπας

Lisandro Alonso για την ταινία του *Ελευθερία* και για τον Νέο Αργεντινό Κινηματογράφο

[...] Η ταινία μου εστιάζει στη νεολαία και επιχειρεί να συγκρίνει τη ζωή στην επαρχία και στις μεγα-

λουπόλεις. Βρίσκει προβλήματα όπως η μοναξιά, η έλλειψη επικοινωνίας και η ανεργία. Αυτά είναι τα πιο σημαντικά προβλήματα στην Αργεντινή-ιδίως η ανεργία. Θα έλεγα ότι το σινεμά μου ενέχει κάποιον κοινωνικό περιεχόμενο, αλλά επιδιώκω μόνο αυτό. Θέλω να είναι και πολιτικό και να έχει και άλλα μηνύματα. Πάντως, δεν έχω σκοπό να δώσω ένα συγκεκριμένο μήνυμα με την ταινία μου. Επιθυμώ ο κάθε θεατής να μπορεί να βγάλει το δικό του νόημα. Δεν θέλω να δώσω μια απάντηση στα ερωτήματα που θέτω ο ίδιος, αλλά ο σκοπός μου είναι οι θεατές, όταν βγαίνουν απ' την ταινία, να έχουν περισσότερα ερωτηματικά απ' ότι πριν.

[...] Δεν χρειάστηκε να ζητήσω από πουθενά λεφτά για να γυρίσω την ταινία, ο πατέρας μου είναι παραγωγός. Άλλωστε, η *Ελευθερία* είναι πολύ φτηνή κι ο προϋπολογισμός της πολύ μικρός. Γυρίστηκε μέσα σε 9 μέρες με 8 άτομα στη φάρμα του πατέρα μου. Το κλίμα των γυρισμάτων ήταν πολύ ζεστό. Ο καινούριος Αργεντινικός κινηματογράφος δεν είναι ενός είδους, δεν είναι ομοιογενής. Υπάρχουν διαφορετικές κατευθύνσεις, αλλά οι περισσότερες ταινίες γυρίζονται με χαμηλό προϋπολογισμό και ο σκοπός τους δεν είναι εμπορικός. Κι επίσης, ενώ παλιότερα οι σκηνοθέτες έδιναν έμφαση κυρίως σε μεγάλα γεγονότα, τώρα στρέφονται στις καθημερινές ιστορίες. Ωστόσο, νομίζω ότι αυτό το κίνημα που ονομάζουμε "Νέος Αργεντινικός Κινηματογράφος" δεν έχει μέλλον μπροστά του, γιατί ο κόσμος δεν δίνει λεφτά. Θα μπορούσαν, όμως, να έχουν μέλλον οι σκηνοθέτες.

[...] Ένας σκηνοθέτης που θαυμάζω είναι ο Κιαροστάμι. Τον θεωρώ ιδιοφυΐα, γιατί έχει καταφέρει στη "Τεύση του κερασίου" να συνθέσει ένα μεγάλο δράμα με ένα πρόσωπο. Εντούτοις, δεν συμπαθώ ιδιαίτερα τον Ιρανικό κινηματογράφο.

Συνέντευξη: Νίκος Παλαβός

Σάββατο / Sabado

του Juan Villegas (Αργεντινή, 2001)

Ο αφηγηματικός χρόνος της ταινίας διαρκεί λίγες ώρες: συγκεκριμένα από το Σάββατο απόγευμα μέχρι το πρωί της επόμενης μέρας, της Κυριακής. Τα κεντρικά πρόσωπα της ταινίας είναι τρία νεαρά ζευγάρια -και το θέμα της δραματικής πλοκής οι μεταξύ τους σχέσεις και οι διασταυρούμενες διαδρομές τους. Ένα κορίτσι που έχει αποφασίσει ότι θέλει να είναι μόνη, ο φίλος της που δεν ξέρει πως να την αντιμετωπίσει, ένας διάσημος ηθοποιός ο οποίος δεν μπορεί να σταθεί σ' ένα μέρος, μια νεαρή κοπέλα που υποκρίνεται ότι διασκεδάζει, ενώ βρεθείται αφόρητα και τέλος ένα ζευγάρι βυθισμένο στην κοινή του πλάνη. Μοναξιά, ανία, αμνηχανία, δυσaréσκεια, είναι τα συναισθήματα που κυριαρχούν στον σύμπαν της ταινίας. Μελαγχολική κωμωδία για την αθέατη (και συχνά δυσάρεστη) όψη των ανθρωπίνων σχέσεων, η ταινία δεν κρύβει τις αναφορές της στον Γάλλο σκηνοθέτη Eric Rohmer. Όχι μόνο για την εμμονή της σκηνοθεσίας στους διάλογους (οι οποίοι κινηματογραφούνται με πλάνο μεγάλης διάρκειας) αλλά και για την κεντρική θέση που κατέχει στη δραματική πλοκή η σύμπτωση και το τυχαίο (επιτρέποντας έτσι στα πρόσωπα να συναντηθούν και να συνομιλήσουν). Αποκαλύπτεται έτσι μέσα από την συνεχή έκθεση του ορατού και του καθημερινού, το αθέατο των σχέσεων, δηλαδή ο κρυφός συναισθηματικός κόσμος των προσώπων. Καθώς οι ερωτικές προτιμήσεις των προσώπων αλλάζουν στην διάρκεια της αφήγησης, σιγά-σιγά αντιλαμβάνο-

**Οι νεαροί ήρωες
αναζητούν
απεγνωσμένα
ένα νέο βλέμμα
που θα αλλάξει
το τοπίο, νέα
συναισθήματα
που θα αποκαλύψουν
την άλλη όψη των
πραγμάτων.**

μαστε ότι η ρευστότητα των σχέσεων είναι προϊόν μιας υπόγειας δυσaréσκειας. Αυτήν την δυσaréσκεια δέτει, σε δημόσια θέα, η ταινία.

Άξια αναφοράς είναι η παρουσία του Gaston Pauls (*Εννιά Βασίλισσες*) ενός ανερχόμενου Αργεντινού ηθοποιού, που υποδύεται τον εαυτό του, αυτοσαρκάζόμενος ως σύμβολο του σεξ. Δείγμα του νέου ανεξάρτητου αργεντινού κινηματογράφου, η ταινία έκανε την πρεμιέρα της στο Βερολίνο.

Δ.Μ.

Τρίτη 13 Νοεμβρίου, Cine Τόνια Μαρκετάκη, 11:00

Moebius

Πανεπιστήμιο Κινηματογράφου του Μπουένος Άιρες
(Αργεντινή, 1996)

Τα μαθηματικά ως μια μέθοδος ερμηνείας του κόσμου, η κατάκτηση της γνώσης ως αυτοκαταστροφή, η αναζήτηση της αλήθειας, ο ίλιγγος και το άπειρο, ο ιστός της αράχνης και ο λαβύρινθος, ο ατέρμων χρόνος και η αιωνιότητα: θα πρέπει να αναζητηθούν ως βασικά μοτίβα της ταινίας.

Βασισμένη στο διήγημα *A Tunnel Called Moebius* (Μια σήραγγα που την έλεγε Moebius) του A.J. Deutsch, η ταινία αφηγείται την ιστορία του Daniel Pratt, ενός μαθηματικού με ειδικότητα την τοπολογική θεωρία. Καλείται να εξιχνιάσει την χωρίς καμία λογική εξήγηση εξαφάνιση ενός τράινου, στον υπόγειο σιδηρόδρομο του Μπουένος Άιρες. Της εξαφάνισης έχουν προηγηθεί κάποιες μυστηριώδεις ανωμαλίες στα δρομολόγια των τράινων. Σύντομα ο Pratt θα ανακαλύψει ότι οι μηχανικοί που κατασκευάζουν τον υπόγειο, συνεχώς προσέδιδαν καινούριες επεκτάσεις στις γραμμές, χωρίς να αντιλαμβάνονται ότι οι γραμμές σχημάτιζαν έναν έλικα του Μοebius. Αποτέλεσμα των προηγούμενων υπήρξε το γεγονός της εξαφάνισης ενός τράινου με 30 επιβάτες. Το τράινο κατέληξε να παγιδευτεί σε μία άλλη παράλληλη διάσταση, ταξιδεύοντας επί άπειρο. Στην προσπάθειά του να βρει λύση στο μυστήριο ο Pratt γρήγορα θα βρεθεί σε μία παρόμοια κατάσταση: θα ανακαλύψει ότι βρίσκεται και αυτός παγιδευμένος μέσα σ' ένα πίνακα του M.C. Escher.

Χωρίς να κρύβει τις αναφορές της στο μεγάλο Αργεντινό συγγραφέα Jorge Luis Borges (το μοτίβο του Λαβύρινθου), η σκηνοθεσία χρησιμο-

ποιεί ένα ψυχρό και απόμακρο οπτικό ύφος για να δημιουργήσει μια συναρπαστική και άκρως πρωτότυπη ταινία. Αν και μπορεί να θεωρηθεί ως αλληγορία για τα χρόνια της δικτατορίας -οι αναφορές στους τριάντα χιλιάδες "εξαφανισμένους" πολιτικούς της αντιπάλους- η ταινία είναι ένα από τα κρυφά αριστουργήματα του φανταστικού.

Γυρισμένη μ' ένα ελάχιστο προϋπολογισμό, ως παραγωγή του Universidad del Cine "για παιδαγωγικούς σκοπούς", η ταινία είναι σκηνοθετημένη από μια ομάδα σπουδαστών της σχολής, υπό την επίβλεψη ενός καθηγητή τους, του Gustavo Mosquera.

Δ.Μ.

Τρίτη 13 Νοεμβρίου, Cine Τόνια Μαρκετάκη, 18:00

Gustavo Mosquera

Ο Gustavo Mosquera ήταν υπεύθυνος για την ταινία *Moebius*, ενώ ήταν καθηγητής στην κινηματογραφική σχολή Universidad del Cine του Μπουένος Άιρες. Στην σκηνοθεσία και την παραγωγή της ταινίας συμμετείχαν ενεργά σπουδαστές της σχολής. Στις δηλώσεις του που ακολουθούν περιγράφει την εμπειρία της δικτατορίας (η ταινία μια αλληγορία για τα "πέτρινα χρόνια" της Αργεντινής).

Η ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑ

Κάθε μέρα οι αστυνομικοί σε κολλούσαν στον τοίχο, ζητώντας την ταυτότητα σου. Και σε ρωτούσαν επίσης για τις ιδέες σου. Γιατί στις δικτατορίες είναι οι ιδέες αυτές που φοβούνται περισσότερο. Μετά ήθελαν να μάθουν τι σπούδαζα. Έτσι αν έλεγα "ηλεκτρολόγος μηχανικός" τότε αυτοί μ' άφηναν να φύγω. "Ηλεκτρολόγος μηχανικός. Αυτός δεν είναι επικίνδυνος". Η στρατιωτική δικτατορία δεν είχε ανάγκη τους κινηματογραφιστές. Καλλιτέχνες οποιουδήποτε είδους-

δημοσιογράφοι, ποιητές, συγγραφείς, στοχαστές -εξαφανιζόταν. Τριάντα χιλιάδες εξαφανίστηκαν κατά την διάρκεια της δικτατορίας. Έτσι η οικογένειά μου με ikέτευσε να αποκτήσω μία άλλη απασχόληση, διαφορετική από τον κινηματογράφο. Απέκτησα γνώσεις σχετικά με τα ηλεκτρονικά και τη μηχανική και κατέληξα να εκτιμήσω τα μαθηματικά και τις αφηρημένες ιδέες και το καλλιτεχνικό έργο ανθρώπων όπως ο M.C. Escher και όλα αυτά άρχισαν να συγκλίνουν στο έργο μου.

Η ΤΑΙΝΙΑ

Αυτό που έκανα ήταν να βρω μια πολύ παλιά κάμερα των 35mm σ' ένα παλαιοπωλείο. Είχε κατασκευαστεί το 1926. Την πήρα, στην κυριολεξία, διαλυμένη και την έφτιαξα ξανά από την αρχή, για να κάνω πράγματα που ποτέ στο παρελθόν δεν σκόπευα να κάνω. Άλλαξα τον κινητήρα, πρόσθεσα ορισμένα εξαρτήματα, ένα νέο ιμάντα. Αυτή την κάμερα είχα όταν κρεμόμουν μπροστά από το τράινο στο υπόγειο, πηγαίνοντας πίσω και μπρος, για ώρες, κινηματογραφώντας τις εικόνες στις σήραγγες του υπογείου.

Επιμέλεια: Δημήτρης Μπάμπας

"Who beamed up all these people?" festival-goers may ask, as they try to get tickets to the most talked-about films, or squeeze into the Olympion. Even though the weekend has passed, cinemas continue to fill up.

Paranormal Activities

Palm-reading and strange global connections are found in the two international competition films debuting today. First in Taiwanese "Mirror Image" (3.30pm), fate and chance battle it out. A man whose lifeline was erased from his palm in an accident is confronted by a girlfriend who finds palm-reading essential. Then, in Alike Danezi-Knutsen's "Bar" (8pm), a woman leads a double life - moving mysteriously between Nicosia and Montevideo.

Loving the Alien

Three new Greek films make their world premieres at the festival. Freddy Vianellis' "Reflection on the Role" (1.30pm) shows an actress who gets too involved in a play about infidelity. Maria Mavrikou's "Apeke" (5.30pm) is a look at Greeks living in Albania shot between 1991 and 2000. Stratos Tzitzis' "Rescue Me" (10.30pm) is the documentary-like story about a woman who's only loved once. Meanwhile the Stavros Tornes Retro continues with two 1981 short films (11.30am) and "Coatti" (11.30am).

Balkan Metamorphosis

Harry apparently becomes a tree in Goran Paskaljevic's talked-about new film (3.30pm). Then, in "The Cashier Wants to Go to the Seaside" (8.30pm), a waitress who saves a store from theft, is given a few days off. Trouble appears as her boss hires a new girl. Meanwhile yesterday, red-headed actress Nikola Kujaka spoke in glowing terms of working with director Milcho Manchevski on "Dust". She noted that film production in FYROM is minimal, with only two films made every five years. In that context working with Manchevski was like "a gift from some other place." Though she had worked on Michael Winterbottom's "Welcome to Sarajevo" and performed on stage, the film was a positive experience.

Teenage Werewolf

There were a few groans as a sheep's neck is slit in the opening shot of Damien Odoul's "Deep Breath". Talk about a shocking introduction to the world of the dangerously restless teen David! In the film, David finds few kind words from his industrious uncles, but instead turns up the hip-hop on his walkman and wastes time. When the grown-ups decide to make him a man, by getting him drunk, he hallucinates. Thus alcohol is the clever excuse to give deeper dimensions to a realistic picture of farm life. The film, which took the Venice jury prize, was the director's first feature. He chose black and white for several reasons: it's less realistic than color, dream-like and refers to early cinema. A lively discussion after yesterday's screening revealed his thoughts on his generation's love/hate relationship with American culture, the symbols in his film and what it means to be alive. "That is my family," the director noted of the vivid non-actors in the film. His uncle and other people he knows appear in the production.

Early Explorers

There will be a special awards ceremony at 8.30pm for Dinos Dimopoulos, one of the most important directors of Greek cinema's Golden Age. It will precede the screening of his 1957

FIRST ΠΡΩΤΟ ΠΛΑΝΟ SHOT

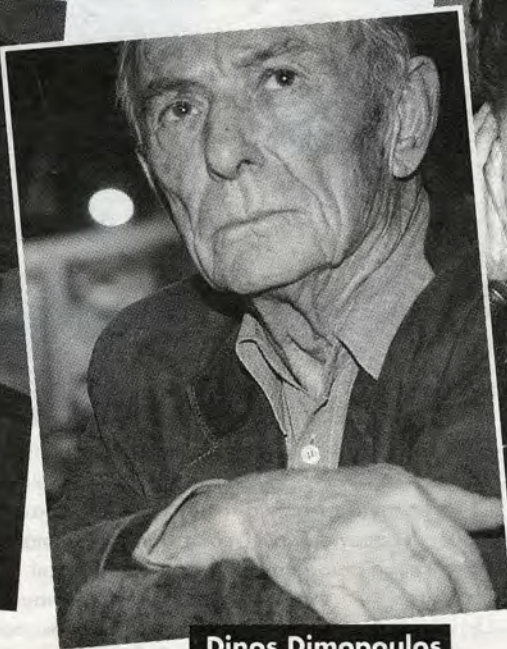
42nd THESSALONIKI FILM FESTIVAL

TUESDAY 13 NOVEMBER 2001 • N. 96

Close Encounters of the Thessaloniki Kind

Patrick Stettner

Dinos Dimopoulos

Nikolina Kujaka

film "The Little Coach". In that film, drivers of horse-drawn carriages must transform themselves as cars begin their stranglehold of Athens. Meanwhile, his "Amaryllis" plays at 3.30pm.

Unidentified Flying Posters

UFA, or Universum Film AG, pre-war Germany's most important film production company, left behind not only classics like "Metropolis" but stunning posters. This graphic art is on display at Warehouse D through to November 18.

Men from Venus, Women from Mars

Three of Iranian director Rakhshan Bani-Etemad's works are screening at this year's festival. Born in Tehran in 1954, she studied film direction before rising through the ranks of state television. Though she started with comedies that had women in the background, she's switched to dramas with struggling, strong women in the spotlight. Today "The Blue Veiled" plays (at 3.30pm). It's about the relationship of a wealthy older man and a young working class woman.

Is Someone Out There?

The microphone is on and you are speaking to the airwaves. 89.4 FM broadcasts live festival events and discussions.

Time Capsule

Theo Angelopoulos fans who missed last year's international symposium devoted to the director, rejoice. The notes from the event have been bound into a book called "Gazing into the World of Theo Angelopoulos". It will be officially presented at 6pm, at Warehouse C. The director will be in the midst, despite work on the first film in his new trilogy.

Take Us to Your Leader

Today John Boorman, the festival's distinguished jury president, speaks to the press (and any one else brave enough to grab the microphone) at 12.30 noon. After that, new Greek Film Center president, Diagoras Chronopoulos will talk about the crop of local films in the festival, at 1.30pm.

Little Green Men

At 6pm today, a textbook example of good mini-digital video filmmaking is being screened. "Le Chateau" is about a couple of brothers (one black, one white) from the US who inherit a castle in France. The very American pair travel to claim their prize, comically struggling with the language, each other and the castle's staff. The film was shot on a whim by director Jesse Peretz, with great results.

ET, Phone Home

Any word on who the extra-terrestrial was in the Sunday evening screening of the demanding Argentine film "Liberty"? Those who were there probably remember that this nocturnal character considered it his duty to loudly crack jokes, hoot and clap. He apparently was looking for something different from what the catalogue said the film would be: a day-in-the-life of a poor lumberjack. 15-minute shots of bark-stripping clearly fit into this description. And sometimes, the director can opt not to share the thoughts of leather-faced heroes, but keep audiences guessing instead. Viva cinema that provokes!

Futuristic Visions

Yesterday director Marie Vermillard and actress Nathalie Richard spoke about making competition film "Imago". Vermillard explained that it was an effort to get away from the realism and psychoanalysis that characterizes most French cinema. Another rebellion in the film concerns gender - as she went against typically "female" or "male" reactions to events.

Quote/unquote:

"The film doesn't give any answers. I think that when we make films, we are asking questions about things that trouble us." - Marie Vermillard, director of "Imago"
"I hate color, that Kodak color film." - Damien Odoul, director of black and white "Deep Breath"

Angelike Contis

ΠΡΩΤΟ ΠΛΑΝΟ

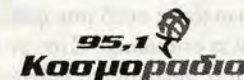
ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΟΥ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 97 ΤΡΙΤΗ 13 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2001

ΕΚΔΟΤΗΣ: ΜΙΧΑΗΛ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΕΚΔΟΣΗΣ: ΑΝΤΩΝΗΣ ΚΙΟΥΚΑΣ • ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΣΩΤΗΡΗΣ ΖΗΚΟΣ
ΣΥΝΤΑΞΗ: ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ ΓΡΗΓΟΡΙΔΟΥ, ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΑΛΑΪΤΗΣ, ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΚΟΝΤΕ, ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΠΑΜΒΑΣ,
ΣΩΤΗΡΗΣ ΜΠΑΜΠΑΤΖΙΜΟΠΟΥΛΟΣ, ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΑΛΑΒΟΣ, ΤΖΕΝΗ ΠΑΥΛΙΔΟΥ, ΝΙΚΟΣ ΠΟΥΡΠΑΡΟΣ, ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΠΗΛΑΞ
ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ: ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΒΑΚΙΑ • ΠΑΡΑΓΩΓΗ: ΜΟΥΥΚΟΣ-ΕΝΤΥΠΗ ΕΚΔΟΣΗ

website: www.filmfestival.gr • e-mail: press@filmfestival.gr

ΜΕ ΤΗΝ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗ ΤΩΝ

ΕΚΟΡΑΧΗ
92.4 FM